

ELSŐ KÉZBŐL A HADERŐRŐL!

magyar

HONVÉD

www.honvedelem.hu

A Honvédelmi Minisztérium magazinja - 2017. október XXVIII. évf. 10. szám - 390 Ft

CSÚCSRA JÁRATVA

977086569300617010

24

A MAGYAR ÉS A SZERB HADIHAJÓSOK HAGYOMÁNYOS ERŐPRÓBÁJÁT, AZ IMMÁR HATÉVES MÚLTRA VISSZATEKINTŐ IRON CAT GYAKORLATOT EZÚTTAL A DUNA SZERBIAI SZAKASZÁN RENDEZTÉK MEG.

SEREGSZEMLE

Szerbiában jártak a magyar hadihajósok
A MIGRÁCIÓS VÁLSÁGHELYZET KEZELÉSÉT, ILLETVE A TERRORIZMUS ELLENI HARCRA VALÓ FELKÉSZÜLTÉST IS GYAKOROLTÁK A SZERB ÉS A MAGYAR HADIHAJÓSOK AZ IRON CAT 2017 ELNEVEZÉSŰ GYAKORLATON.

Az Iron Cat hatéves múltja visszatérőként Iron Cat gyakorlatot ezúttal a Duna szerbiai szakaszán. Duna-szerbiai közös kiképzési rendezés lesz. Mielőtt a két ország hadereje, főként a Magyar Honvédség, június 20-án kezdte el az üzemeltetési megfigyelést, amelynek keretében a hadihajósok között az egyik évenként, a másikat magyar helyettesítő csapatok is tartalmazzák, illetve tartalmazzák közös kiképzés, főként a magyar kiképzés.

Az Iron Cat során a magyar és szerb csapatok a Duna-szerbiai szakaszon a Duna-szerbiai közös kiképzési rendezés keretében tartalmazzák a közös kiképzést, amelynek keretében a hadihajósok között az egyik évenként, a másikat magyar helyettesítő csapatok is tartalmazzák, illetve tartalmazzák közös kiképzés, főként a magyar kiképzés.

Az Iron Cat során a magyar és szerb csapatok a Duna-szerbiai szakaszon a Duna-szerbiai közös kiképzési rendezés keretében tartalmazzák a közös kiképzést, amelynek keretében a hadihajósok között az egyik évenként, a másikat magyar helyettesítő csapatok is tartalmazzák, illetve tartalmazzák közös kiképzés, főként a magyar kiképzés.

IRON CAT 2017

MAGYAR HONVÉD

NAKPIRKA
Az önmagába zárt nukleáris batárium

KOREAI ATOMIÁTSZMA

A DUNA-SZERBIAI KÖZÖS KIKÉPZÉSI RENDEZÉS KERETÉBEN TARTALMAZZÁK A KÖZÖS KIKÉPZÉST, AMELYNEK KERETÉBEN A HADIHAJÓSOK KÖZÖS KIKÉPZÉST, FŐLENT A MAGYAR KIKÉPZÉST.

A harcizett dandár

CSÚCSRA JÁRATVA

A DUNA-SZERBIAI KÖZÖS KIKÉPZÉSI RENDEZÉS KERETÉBEN TARTALMAZZÁK A KÖZÖS KIKÉPZÉST, AMELYNEK KERETÉBEN A HADIHAJÓSOK KÖZÖS KIKÉPZÉST, FŐLENT A MAGYAR KIKÉPZÉST.

A sportszázad dzsúdócsapata

WORLD JUDO CHAMPIONSHIPS BUDAPEST 2017

ÚTÓS CSAPAT

4 Észak-Korea nemcsak atomfegyverrel rendelkezik, hanem olyan rakétával is, amely elérheti az USA nyugati partjait.

14 Újabb szintet lépett a honvédség különleges rendeltetésű alakulata: 2017. szeptember elsejével dandárrá alakultak.

30 A budapesti dzsúdó-világbajnokságon a Magyar Honvédség Sportszázadának három tagja is tatamira lépett.

**A MAGYAR HONVÉD
MAGAZIN KÖVETKEZŐ
SZÁMA
2017. NOVEMBER 10-ÉN
JELENIK MEG.**

HM ZRÍNYI
TÉRKÉPÉSZETI ÉS KOMMUNIKÁCIÓS
SZOLGÁLTATÓ KÖZHASZNÚ NONPROFIT KFT.

NAGYVILÁG

Koreai atomjátszma	4
Radar	10
Missziós hírek	12

SEREGSZEMLE

Csúcsra járatva	14
Szeptemberben történt	20
Iron Cat 2017	24
Higgy magadban!	26
Ütős csapat	30

HADITECHNIKA

Méregzsákok	36
Átütő siker	40

HÁTORSZÁG

Harmadszor Magyarországon	44
Igény van rá	46
Közös élmények	48
A Zrínyi futása	50
Három pilléren	56
Huszáros virtus	58
Dübörög a Kanálgép	60
Közérdekű	62

**A Honvédelmi
Minisztérium magazinja
XXVIII. évfolyam 2017. 10. szám**

Kiadja a HM ZRÍNYI Térképészeti és Kommunikációs Szolgáltató Közhasznú Nonprofit Korlátolt Felelősségű Társaság.

Felelős kiadó:

Benkóczy Zoltán
ügyvezető

Nyomtatás:

A kft. saját nyomdájában

Felelős vezető:

A kft. ügyvezetője

Szerkesztőség: 1087 Budapest,
Kerepesi út 29/B Postacím: 1440
Budapest, Pf. 22 Tel.: 459-5315,
HM: 27-913 fax: 459-5351
E-mail: magyarhonved@armedia.hu
facebook.com/MagyarHonved

Főszerkesztő:

Feith László

Főmunkatárs:

Szabó Béla

Szerkesztő – újságíró:

Trautmann Balázs

Tervezőszerkesztő:

Gábor Mariann

Olvasószerkesztő:

Győri László

Korrektor – hírszerkesztő:

Sinka István

Régió-tudósítók:

Galambos Sándor, Kálmánfi Gábor

Fotóriporterek: Dévényi Veronika,
Rácz Tünde, Tischler Zoltán, Tóth László

E havi magazinunkat

Feith László **szerkesztette**

Borítófotó: Rácz Tünde

ISSN: 0865-6932

Lapunk az Európai Katonai Sajtószövetség
(European Military Press Association) tagja

Előfizetésben terjeszti a Magyar Posta
Rt. Hírlapüzletága (1089 Bp. VIII.,
Orczy tér 1.), előfizethető valamennyi
postán, kézbesítőknél, e-mailben:
hirlapelofizetes@posta.hu,
faxon: 303-3440.

További információ:

06-80-444-444

58 Pákozdon felavatták a világ legnagyobb „ólmkatonáját”, a magyar huszárságot szimbolizáló szobrot.

MAGYAR HONVÉD

Az önmagába zárt nukleáris hatalom

KOREAI ATOMJÁTSZMA

A 2017-BEN VÉGREHAJTOTT RAKÉTAKÍSÉRLETEK ÉS A SZEPTEMBER 3-I NUKLEÁRIS ROBBANTÁS EGYÉRTELMŰVÉ TETTÉK, HOGY ÉSZAK-KOREA DE FACTO ATOMHATALOMMÁ VÁLT. VAJON VÁLTOZTAT-E EZ A KOREAI-FÉLSZIGET KÖRNYEZETÉNEK GEOPOLITIKAI ERŐVISZONYAIN?

I dén szeptember 3-án Észak-Korea végrehajtotta hatodik – 100–150 kilotonna hatóerejűre becsült – nukleáris kísérleti robbantását, majd bejelentette, hogy az ország ballisztikus rakétára szerelhető miniatürizált hidrogénbombával rendelkezik. E tömegpusztító fegyver minden alkatrészét Észak-Koreában állították elő, és a sorozatgyártására is képesek.

A Nemzeti Közszerológati Egyetem Stratégiai Védelmi Kutatóközpontjának (NKE SVKK) igazgatója, Tálás Péter, illetve két munkatársa Háda Béla és Péczeli Anna által írt „Észak-Korea: az önmagába zárt atomhatalom” című elemzésében hangsúlyozza: bár más forrásból a bejelentésnek egyetlen eleme sem nyert megerősítést, azt senki sem vonja kétségbe, hogy a phenjani rezsím minden korábbinál nagyobb (feltehetően két-fázisú, fúziós) nukleáris robbantást hajtott végre. Miképpen az is egyre inkább vitathatatlan tény – különösen a 2017-es észak-koreai rakétakísérletek tükrében –, hogy az ország de facto atomhatalom, amely már képes atomfegyverei célba juttatására.

Az állítólagos hidrogénbomba makettje vezéri felügyelet alatt.

Észak-Korea napjaink legmilitarizáltabb állama. Létszámát tekintve a csaknem 1,2 millió fős hadserege a negyedik legnagyobb a világon. Ezt egészíti ki 600 ezer tartalékos, illetve a Munkás-Paraszt Vörös Gárda paramilitáris egységeibe szervezett 5,7 millió fő. Az ország védelmi költségvetésének GDP-ből való részese dése 2004 és 2014 között – szakértői becslések szerint – éves átlagban 23,3 százalékot (összege szerűen 3,5 milliárd dollárt) tett ki, s ezzel az

észak-koreai rezsímnek a legnagyobb arányúak a katonai kiadásai. A nagy létszámú haderő ugyanakkor elavult hagyományos fegyverzettel rendelkezik. Az ország emiatt nem csatlakozott a vegyi és biológiai fegyverek betiltását előíró nemzetközi egyezményekhez, s ugyanezért indította el az 1990-es években, majd gyorsította fel a 2000-es évek elejétől katonai atomprogramját, illetve kezdte el fejleszteni rakétatechnológiáját – jegyzi meg az elemzés szerzői.

ÚT AZ ATOMFEGYVERHEZ

Az észak-koreai atomprogram gyökerei egészen az 1950-es évekig nyúlnak vissza. Egy együttműködési megállapodás keretében a szovjetek vállalták, hogy segítenek a jongszoni kutatóközpont és az ott található kutatóreaktor felépítésében. Az egyezség magában foglalta a nukleáris energiával kapcsolatos technológiai tudás átadását, szakemberek képzését, illetve nukleáris anyagok transzferjét. A Szovjetunió mellett az észak-koreai atomprogram másik támogatója Kína volt.

Kezdetben mindez a nemzetközi normákkal teljes összhangban zajlott, hiszen 1977-ben Észak-Korea háromoldalú megállapodást kötött a Szovjetunióval és a Nemzetközi Atomenergia-ügynökséggel (NAÜ), amelynek köszönhetően a jongszoni reaktor a NAÜ teljes körű biztosítéki ellenőrzése alá került. Ráadásul 1985

decemberében Phenjan az 1970 óta hatályban lévő atomsorompó-szerződést is aláírta. Ezzel kötelezettséget vállalt arra, hogy nem fog atomfegyvereket fejleszteni, és békés célú nukleáris programját a NAÜ biztosítéki rendszere keretében folytatja.

Ez utóbbi gyakorlati megvalósítása azonban problémákba ütközött, miután Phenjan megtagadta a bejutást bizonyos létesítményekbe. A válságot az 1994-es keretegyezmény oldotta meg, melynek köszönhetően Észak-Korea befagyasztotta nukleáris tevékenységeit, cserébe az amerikai biztonsági garanciáért és évi egymillió tonna nehézőlaj-szállítmányért. A 2000-es évekre azonban megint kiújultak a problémák. Az Egyesült Államok felfüggesztette az szállításokat, és Észak-Korea 2003-ban kilépett az atomsorompó-szerződésből.

A katonai célú nukleáris fejlesztések már az 1970-es évek második felében elindultak; a szükséges technológiai tudást Phenjan nagyrészt az Abdul Kádír Khán pakisztáni atomtudós által működtetett feketepiaci hálózattól szerezte meg. Észak-Korea 2006 októberében hajtotta végre első nukleáris kísérleti robbantását

Mobil, járműről indítható, interkontinentális ballisztikus rakéta, nukleáris töltettel: a legvégső fenyegetés.

(4,3-as erősségű földrengés, kevesebb mint 1 kilotonna hatóerő). Ezt további öt követte: 2009 májusában (4,7-es erősségű földrengés, 2–8 kilotonna hatóerő), 2013 februárjában (5,1-es erősségű földrengés, 6–9 kilotonna hatóerő), 2016 januárjában (5,1-es erősségű földrengés, 11–12 kilotonna hatóerő), 2016 szeptemberében (5,3-as erősségű földrengés, 10–20 kilotonna hatóerő) és 2017 szeptemberében (6,3-as erősségű földrengés, 100–150 kilotonna hatóerő).

Az NKE SVKK elemzői szerint az első öt kísérleti robbantás valószínűleg kivétel nélkül hagyományos egyfázisú szerkezet volt, ami az atommaghasadás elvén működik. Ezzel szemben az utolsó kísérlet során vélhetően sikerült egy jóval magasabb fejlettségi szintet jelentő, a magfúzió elvén alapuló hidrogénbombát felrobbantani. Itt a felszabaduló energia az atommagok kötési energiájából adódik, ami a nagy hőmérséklet mellett végbemenő könnyű atom-

magok egyesüléséből (fúziójából) keletkezik. Egy ilyen reakció során a klasszikus maghasadáson alapuló atomfegyverek hatóerejének többszöröse érhető el, jóval kisebb tömegű bombával. Ez tehát lehetővé teszi, hogy a hasadóanyagot tartalmazó robbanófejet miniatürizálják, és akár interkontinentális ballisztikus rakétára szereljék.

TÖRETLEN FEJLŐDÉS

A kutatóközpont elemzői felidézlik: Észak-Korea az 1960-as években kezdte meg a rakétatechnológiákkal kapcsolatos fejlesztéseket, a saját ballisztikus rakéta gyártását célzó program indítását pedig 1965-ben jelentették be. Kezdetben a fejlesztések a rövid hatótávolságú fegyverrendszerekre koncentráltak, és miután a szovjetek megtagadták a ballisztikus rakétatechnológiák terén történő együttműködést, alapvetően kínai

segítséggel indult be a munka. A két ország 1971-ben kötött együttműködési megállapodást. Phenjan vélhetően Egyiptomtól vásárolta meg az első Scud-B rakétáit, melyek a program alapját képezték. A Scud-rakétán alapuló első hazai gyártású ballisztikus rakéta, a Hwasong-5 sikeres tesztrepülésére 1985-ben került sor. A további fejlesztésben az Iránnal kötött együttműködési megállapodás is segített. 1988-ra már havi 8–10 Hwasong-rakétát gyártott Észak-Korea.

Az 1987-ben megkezdett Nodong-program a közép hatótávolságú (2400–5500 kilométer) rakétarendszerek fejlesztésére összpontosított, és 1990-re az első prototípusok el is készültek. A kezdeti kudarcokat követően a Nodong 1993-ra sikeresen teljesített a teszteken, és 1995-től hadrendben van.

A Nodong és a Hwasong rendszerek ötvözeteként Phenjan elindította a Taepodong-1 programot (2000–2900 kilométer), amely már az interkontinentális ballisztikus rakéták előállításához vezető út volt. A rakéta első konfigurációjával mű-

holdak Föld körüli pályára állításával kísérleteztek. Ezt végül csak 2012-re vitték sikerre, amikor a Szohae kilövőállomásról Föld körüli pályára állították a Kvangmjongszong-4 nevű műholdat. Ezzel párhuzamosan a 2000-es évek első felében megindult a szovjet technológián alapuló, szintén közép hatótávolságú Muszudan rakétarendszer (2500–4000 kilométer) fejlesztése; ez elsősorban a térség távolabbi részein (például Guamon) állomásozó amerikai csapatok sakkban tartására készült. Phenjan először 2007-ben mutatta be ezt a rakétarendszert, de az első tesztkilövésekre csak 2016-ban került sor.

A következő szintet jelentő interkontinentális ballisztikus rakéták (ICBM) fejlesztése a háromfázisú Taepodong-2-vel indult. A tesztelés 2006-ban vette kezdetét, egy sikertelen indítással. Az első sikeres ICBM-kísérlet 2017. július 4-én történt,

míg a második sikeres tesztkilövésre nem sokkal később, július 28-án került sor, amely azt demonstrálta, hogy az észak-koreai interkontinentális ballisztikus rakéták potenciális hatótávolsága elérheti akár a 8000 kilométert is.

Az elemzők rámutatnak: bár a rendszer még kísérleti fázisban van, és Phenjannak mindössze pár tesztrakéta áll rendelkezésére, ám ha megindul a sorozatgyártás és a fegyvert hadrendbe állítják, akkor az Egyesült Államok már egy teljesen újfajta fenyegetéssel lesz kénytelen szembenézni. Számítások szerint ugyanis ez a rakéta már elérné a Hawaii szigeteket, és az USA nyugati partvidékén fekvő nagyvárosokat.

Azt követően, hogy Észak-Ko-

rea kilépett az atomsorompó-szerződésből, a nemzetközi közösség két eszközzel kísérte meg rávenni, majd rákényszeríteni Phenjant nukleáris és rakéta programjának felfüggesztésére, illetve a szerződéshez való visszatérésre. 2003 májusa és a 2006. októberi első észak-koreai atomkísérlet közötti időszakban diplomáciai eszközökkel, majd ezt követően az országgal szemben az ENSZ Biztonsági Tanácsában megszavazott nemzetközi gazdasági szankciókkal – írják az NKE SVKK szakemberei.

Az Észak-Koreával szembeni nemzetközi szankciós politikát mindvégig komoly kritikák érték. Ezek a bírálatok a büntető intézkedések korlátozott gazdasági és politikai hatására hívták fel a figyelmet, s persze kijátszhatóságára is, de legfőképp arra, hogy az észak-koreai vezetés alkalmazkodni fog a szankciós politikához.

2017 őszén egyértelműen úgy

Észak-Korea egyre fejlettebb rakétákkal fenyegeti a térség államait és az Egyesült Államokat is.

tűnik, hogy a kritikusok szinte minden előrejelzése igaznak bizonyult. Észak-Korea de facto atomhatalommá vált, rendelkezik interkontinentális ballisztikus rakétával, megtalálta a módját a szankciók folyamatos kijátszásának (például a külvilág számára nehezen ellenőrizhető kínai és orosz különleges gazdasági övezeteken, illetve a külföldre küldött észak-koreai vendégmunkásokon keresztül), módosította és Kínára összpontosította külkereskedelmi kapcsolatait, sőt összességében még gazdasági teljesítményét is növelni tudta.

KATONAI LEHETŐSÉGEK

Donald Trump amerikai elnök több ízben bejelentette: ha kell, akár fegyveresen is megakadályozza, hogy a phenjani rezsim olyan rakétákat állítson hadrendbe, amelyek atomfegyverrel fenyegetik az Egyesült Államokat. Emellett gyakorlatilag a hatalomba lépése óta megpróbál nyomást gyakorolni Kínára annak érdekében, hogy a szankciók valóban elérjék hatásukat Észak-Koreával szemben.

A fegyveres megoldás rendkívül kockázatos és nem biztos, hogy sikerre vezet. Az USA előtt alapvetően három (katonai) út áll. Először is olyan katonai képességeket telepíthet a térségbe, amelyek képesek valamilyen módon semlegesíteni az észak-koreai fenyegetést és megnövelik az amerikai fenyegetések hitelét. Ez jelentheti a szárazföldi indítású THAAD rakétavédelmi rendszer Dél-Koreába telepítését, amelyről született már megállapodás, de a végrehajtás még függőben van. Jelentheti továbbá a Dél-Koreában állomásozó szárazföldi erők megnövelését. Félő

azonban, hogy Észak-Korea félreértelmezné a helyzetet és egy szárazföldi invázió előkészületeit látná benne, ami esetleg megdöbbenéssel lépésekre ösztökélné a rezsimet. Lehetne a haditengerészet jelenlétét is fokozni rakétaelhárító rendszerekkel felszerelt rombolók odavezénylésével, illetve a légierő szintén megemelhette jelenlétét Guamban, Dél-Koreában és Japánban – sorolják a szerzők.

A második lehetséges katonai lépés légicsapások végrehajtását jelentené Észak-Korea kulcsfontosságú katonai létesítményeivel szemben. Ezt Tomahawk robotrepülőgépek és B-2-es bombázók elméletben végre is tudnák hajtani. Az észak-koreai lég- és rakétavédelem állapotáról ugyanakkor nem sokat tudunk, az sem elképzelhetetlen, hogy komoly veszteségeket tudnának okozni a támadóknak. Ráadásul még a sebészeti pontosságú akciók esetén is maradna annyi ereje Phenjannak, hogy Dél-Koreával szemben komoly károkat okozó megtorló csapást indítson.

A harmadik katonai opció egy teljes körű szárazföldi invázió lenne, ehhez azonban több

hónapnyi előkészületre, és az amerikai csapatok látványos megnövelésére lenne szükség, arról nem is beszélve, hogy ettől a lehetőségtől ez idáig Dél-Korea mereven elzárkózott, márpedig a végrehajtáshoz szükséges lenne a támogatásuk. Emellett pedig rendkívül nehéz lenne garantálni, hogy egy ilyen összecsapásban Észak-Korea nem folyamodna atomfegyverei bevetéséhez. Egy hagyományos összecsapás esetén a hadrendbe állított észak-koreai raké-

ták komoly károkat tudnának okozni Dél-Koreában, Japánban, továbbá a térségben állomásozó amerikai katonai képességekben, ráadásul nem tudni, hogy Kína hogyan reagálna egy ilyen helyzetben. Az Egyesült Államok pedig még ha nyerne is, egy újabb terhet venne a nyakába a Koreai-félsziget háború utáni helyreállításával, amihez jelenleg sem a politikai támogatás, sem a szükséges erőforrások nem állnak rendelkezésre.

Mindezek tükrében, a Trump-adminisztráció számára még mindig a diplomáciai megoldás keresése, és a Kínával történő közös nyomásgyakorlás a legkifizetődőbb stratégia – hangsúlyozzák az NKE SVKK elemzői.

KÍNAI AGGODALMAK

Az elmúlt évtizedek eseményei világosan igazolták, hogy a kínai és a koreai vezetők között korántsem har-

monikus a viszony, Phenjan bizonyos határok között a pekingi szempontok mellőzése árán is igyekszik minél önállóbb szerepbe helyezkedni. Ugyanakkor eleddig igen ügyesen becsülte meg magatartásának tolerálható határait Kínával szemben, s ennek köszönhetően a nukleáris fegyverkezés elítélése ellenére Pekingben máig a stabilitás fenntartására való törekvés határozza meg a Korea-politikát. Immár évtizedes tapasztalat tehát,

B-2 Spirit: észak-koreai bevetés várható?

hogy noha Kínának minden más hatalomnál nagyobb befolyása lehet Észak-Korea kül- és biztonságpolitikai lépéseire, ezt a befolyást csak nagyon óvatosan alkalmazza.

Sajátos módon a legfontosabb dolog, amivel Észak-Korea valóban értékes szolgálatot tesz Kínának, az a pusztá létezése. Amíg ugyanis a phenjani rezsim fennáll, addig Pekingben számolhatnak azzal, hogy az ország egyik legjelentősebb nyersanyag-ki-termelő és ipari vidékének közvetlen földrajzi szomszédságában nem jelenhetnek meg a rivális szuperhatalom fegyveres erői és hírszerzése.

Peking számára a jelenlegi „rakéta-válság” legnagyobb reális kockázata, hogy a rakétavédelmi rendszerek elterjedésével jár a térségben, ez pedig a kínai nukleáris ütőerő hatékonyságát is csökkenti. Kínát emellett kifejezetten aggasztja Japán védelempolitikai korlátozásainak felszámolását célzó törekvése, amelyhez nehezen ki-kezdhető hivatkozási alapot ad, hogy Észak-Korea tudatosan provokálja Tokiót a rakétakísérleteivel – mutatnak rá a szakértők.

Egy háborúvá eszkalálódó konfliktus rengeteg halálos áldozattal és végső soron az északi politikai rendszer teljes összeomlásával járna, amit a lakosság tömeges menekülése kísérne. Egy esetleges konfliktus során Peking akár milliós lélekszámú menekülthullámmal is számolhat. Kína számára tehát komoly, hatalmi politikájának perspektíváit is érintő kockázatai vannak a válságnak. Jelenlegi magatartásával viszont eddig nem tudta érdemben akadályozni Phenjan nukleáris ambícióit.

MIT HOZ A JÖVŐ?

A kutatóközpont elemzői azt állítják: geopolitikai értelemben lényegi változást nemigen eredményez a tény,

hogy a phenjani rezsim atomfegyverre tett szert. Legfőképp amiatt, mert az atompotenciál a modern nemzetközi viszonyok között igen keveset nyom a latba (jól példázza ezt a korábban de facto atomhatalmi státuszba került Pakisztán helyzete), ha nem párosul más (demográfiai, gazdasági, hagyományos katonai, diplomáciai) hatalmi képességgel, márpedig ezekből az északi rezsimnek hatalmas deficitje van. Ráadásul a Koreai-félsziget környezetének legtöbb szereplője a status quo fenntartásában érdekelt. Ezen a status quo politikán pedig Észak-Korea csak egy nyílt konfrontációval változtathatna. Egy ilyen nyílt konfrontáció ugyanakkor a rezsim bukását és a phenjani vezetés megsemmisülését eredményezné, vagyis éppen azt, aminek elkerülése érdekében az elmúlt években az észak-koreai vezetés atomfegyverre kívánt szert tenni. Összességében tehát Phenjan atomfegyvere legfeljebb a rendszer fenntartására lesz és lehet elegendő, de nem növeli meg lényegesen az ország nemzetközi hatalmi képességeit.

Észak-Korea atompotenciálja elsősorban annak a két nagyhatalomnak – Kínának és az Egyesült Államoknak – a jövőbeni szerepét erősíti meg, amelyek eddig is a Koreai-félsziget geopolitikájának legfőbb alakítói voltak. Az észak-koreai atomfegyver megszületésében döntő szerepet játszott Kínának ugyanis a jövőben a korábbiakhoz képest fokozottabban kell majd figyelnie és hatnia a nukleáris potenciállal rendelkező Phenjan magatartására, ha el akarja kerülni, hogy a saját régiójában tanúsított gyengesége és tehetetlensége miatt amortizálódjon világpolitikai tekintélye. Emellett Pekingnek számolnia kell azzal is, hogy az észak-koreai atomfenyegetés miatt a Dél-Koreának és Japánnak nyújtott megerősített amerikai biztonsági garanciák egy része a kínai katonai képességeket is erősen érinti

Az amerikai védőháló része az SM-3 haditengerészeti rakétavédelmi rendszer.

majd (pl. a Dél-Koreába telepítendő THAAD, illetve a Japánban már ott lévő Patriot és Aegis rakétavédelmi rendszerek leértékelhetik a kínai atomképességet is).

Paradox módon jelenleg a legnagyobb bizonytalanságot az Egyesült Államok jelenti Észak-Korea számára. Eddig Washington is következetesen status quo párti volt. Kérdés azonban, hogy az marad-e a 2017-es rakétakísérleteket és a nukleáris robbantást követő új helyzetben is? Az marad-e az amerikai politikai elit, s legfőképpen az marad-e a status quót más területeken igen gyakran megkérdőjelező és megbontó új amerikai elnök? Megérti és elhiszi-e Donald Trump, hogy a ballisztikus rakétákra szerelhető atomfegyverrel rendelkező Észak-Korea sem lett több, mint egy saját rendszerének összeomlásától féltő, önmagába zárt atomhatalom? – teszik fel a kérdést elemzésük végén a kutatóközpont szakértői.

TOVÁBB FEJLESZTIK AZ ABRAMS-EKET

A General Dynamics Land System 270 millió dollárért végzi el 45 darab Abrams harckocsi átépítését M1A2 SEP v3 változatra. A már meglévő M1A2 SEP v1-eseket és v2-eseket továbbfejlesztő v3-as képességsomag elsősorban a hely- és tömegmegtakarításra koncentrál. Az elektromos rendszert nagyobb teljesítményűre cserélik, s a harckocsi erősebb, az improvizált robbanószervezeteknek jobban ellenálló páncélzatot is kap. Fejlesztik a kommunikációs rendszert, illetve a fedélzeti rendszerek (felderítés, tűzvezetés) kezelőfelületeit is. Az első v3-as hamarosan elkészül, a sorozatgyártást pedig 2019. augusztusig kell befejezni.

bmpd.com

ELKÉSZÜLT AZ ELSŐ VALOR

A Bell bejelentette, hogy sikeresen befejeződött a V-280 Valor billenőrotoros könnyű szállítógép prototípusának építése. A tervek szerint még az idén meg is kezdődhet a berepülési program. A Valort az amerikai hadsereg 2004 óta zajló JMR-TD programjának jelentkezőjeként választották ki 2014 augusztusában. A hadsereg a jelenleg használt UH-60 Black Hawk, a CH-47 Chinook, az OH-58 Kiowa és az AH-64 Apache szállító- és harci helikopterek váltótípusait keresi a több méretű és teljesítményű forgószárnyasok fejlesztését jelentő JMR-TD-vel. A V-280 különlegessége, hogy eltérően a hadrendben álló V-22 Osprey-vel, a hajtóművet nem, csak a forgószárnyakat és a hajtáslánc egyes elemeit billentik. Ez egyszerűbb kialakítást és kevesebb hibalehetőséget ígér a Bell szerint.

Bell

TÖRTÉNELMI INDÍTÁS

Szeptember negyedikén először indítottak el hajófedélzetről egy MBDA Sea Ceptor haditengerészeti közepes hatótávolságú légvédelmi rakétát. A történelmi eseményt a brit királyi haditengerészet Skócia partjainak közelében hajózó HMS ARGYLL Type 23-osztályú, többfeladatú fregattja hajtotta végre. A Sea Ceptor nemcsak a merev- és forgószárnyas repülőgépek, de a védett hajót megközelítő cirkálórakéták és hajó elleni rakéták leküzdésére is alkalmas. A kiöregedett Sea Wolf-okat felváltó új, 25 kilométer maximális hatótávolságú, aktív radarvezérlésű európai légvédelmi rakéta lesz az alapfegyverzete a leendő Type 26-os fregattoknak is, amelyek elsősorban a két Queen Elisabeth-osztályú repülőgép-hordozó védelmét látják majd el.

Brit Védelmi Minisztérium

LENGYEL IGÉNYEK SZERINT

Kifejezetten a lengyel védelmi minisztérium igényeinek megfelelően átalakított helikopter kifejlesztési lehetőségét lebegtette meg a Kielcében szeptember első hetében megrendezett MSPO védelmi kiállításon az olasz Leonardo. A lengyel légierő a szállító, kutató-mentő és különleges műveleti helikopteres képességét kívánja új, modern nyugati géppel megteremteni. A régi Mi-17-esek váltótípusaként a Leonardo várhatóan az olasz légierő harci kutató-mentő HH-101A Caesar helikopterének lengyel igényekre szabott változatát ajánlja. A cég jó helyzetből indulhat: 2010-ben vásárolta fel a ma is működő lengyel PZL-Świdnik repülőgépgyárat.

Leonardo

TORONYVÁLTÁS

Új, modern toronnyal felfegyverzett BTR-80-asok tesztelését kezdte meg az orosz hadsereg. Az Epokha nevet kapott rendszer távvezérelt, fő fegyverzete egy 30 milliméter űrméretű 2A42-es gépágyú, amelyet egy 7,62 milliméteres PKTM-géppuska egészít ki. A torony oldalára négy 9M113 Kornet (AT-14 Spriggan) félaktív lézervezérlésű, irányított páncéltörő vagy termobarikus robbanófejjel felszerelhető rakéta került. Ez utóbbi eredményesen szerepelt Irakban az amerikai M1A2-es nehéz harckocsik, illetve Kelet-Ukrajnában az ukrán páncélosok ellen is. A tesztelés során 13 járművet építenek át, s ezeket az orosz hadsereg kijelölt egységei kapják meg. Az Epokha került a leendő, 8x8-as gumikerekes Bumeráng gyalogsági harcjármű prototípusaira is.

Orosz védelmi minisztérium

DRÁGA TANKOLÁS

2,8 milliárd dollárért a Huntington Ingalls vállalat hajthatja végre az amerikai haditengerészet augusztus 4-e óta a newporti kikötőben horgonyzó USS GEORGE WASHINGTON (CVN 73) nukleáris meghajtású repülőgép-hordozójának „újrátöltését”. A 2021 augusztusáig tartó munkálatok során kicserélik az 1990 óta hadrendben álló hajó két Westinghouse A4W reaktorának fűtőelemeit, s emellett a legfontosabb modernizációkat is végrehajtják. Ez gyakorlatilag a hordozó szinte minden (kommunikációs, navigációs, felderítő, radar, informatikai, elektronikai hadviselési, fegyver) rendszerét érinti, s az elektromos és a vízhálózatokat is cserélik. A CVN 73 ezután alkalmas lesz az új, F-35C Lightning II vadászbombázók fogadására és üzemeltetésére is.

Amerikai haditengerészet

FOLYTATÓDÓ
SZEREPVÁLLALÁS

A kormány döntése értelmében folytatódik a Magyar Honvédség baltikumi szerepvállalása, Tallinn pedig azt kérte, hogy az észtországi Amari legyen a NATO keretében megerősített légtérvédelem magyar kontingensének bázisa – jelentette be Szijjártó Péter külgazdasági és külügyminiszter az észtországi Vöruban szolgálatot teljesítő magyar lövészs századnál tett látogatása kapcsán. Szijjártó Péter tolmácsolta a kormány megbecsülését a magyar katonáknak, és megköszönte, hogy missziójukkal újabb dicsőséget szereznek hazánknak. „A romló európai biztonsági helyzetben, a fokozódó terrorfenyegetettség közepette felértékelődik NATO-tagságunk, és Magyarország a honvédei révén bizonyítja, hogy megbízható NATO-tag, szövetségesei mindig számíthatnak a magyar katonákra – hangsúlyozta a miniszter.

Honvedelem.hu/MTI; fotó: KKM (MTI)

HAZATÉRTEK
IRAKBÓL

„Köszönöm a kontingens tagjainak aktív tevékenységét, a feladatok fegyelmezett végrehajtását. Szolgálatukkal jelentősen hozzájárultak a magát Iszlám Államnak nevező terrorszervezet elleni sikeres koalíciós offenzívához” – üdvözölte az MH Iraki Kiképzés-biztosító Kontingens negyedik váltásának külszolgálatból hazatért tagjait Sándor Zsolt dandártábornok, az MH Összhaderőnemi Parancsnokság törzsfőnökének műveleti helyettese, Debrecenben. A mintegy 140 fős kontingens állományát alapvetően az MH 5. Bocskai István Lövészdandár 39. lövészs zászlóaljának katonái alkották. Az ünnepségen részt vett dr. Ruszin Romulusz dandártábornok, az MH 5. Bocskai István Lövészdandár parancsnoka és Sándor Tamás ezredes, az MH 2. vitéz Bertalan Árpád Különleges Rendelgetésű Dandár parancsnoka is.

Kép és szöveg: Galambos Sándor

GYAKORLATON
BIZONYÍTOTTAK

A Dragon Fire elnevezésű gyakorlaton a KFOR Harcászati Tartalék Zászlóalj (KFOR Tacres Reserve Battalion – KTRBN) magyar katonái – osztrák felderítőekkel és ukrán tüzserészekkel együttműködve – összetett harcászati feladatot hajtottak végre: egy fegyver- és drogcsempész bandát számoltak fel. A KFOR Többnemzeti Keleti Harccsoport (Multinational Battle Group-East – MNBG-E) támogatásával légi úton kijuttatott magyar katonák feladata volt a célobjektum körüli terület lezárása, ellenőrzése, valamint az objektumban tartózkodó bűnözők elfogása, az ott talált fegyverek, drogok összegyűjtése és nyilvántartásba vétele. A gyakorlatot a Koszovóban akkreditált nagykövetségek vezetőinek társaságban megtekintette Giovanni Fungo vezérőrnagy, a KFOR parancsnoka, aki elismerően szólt a katonák helytállásáról.

Cs. Sárkány Beáta hadnagy; fotó: KTRBN

Megtörtént a parancsnoki beosztás átadás-átvétele az EUFOR-misszióban. Megtért István alezredest az új kontingensparancsnok, Stoszék János alezredes váltotta. Az eseményen részt vett Négyesi József, Magyarország szarajevói nagykövete, Szpisják József dandártábornok, az EUFOR törzsfőnöke, Könczöl Ferenc ezredes, a NATO-parancsnokság törzsfőnöke és Hajas László alezredes, Magyarország véderő-, katonai és légügyi attaséja is. A ceremónia végén az MH 43. Nagysándor József Híradó- és Vezetéstámogató Ezred zászlaja helyére az új váltást adó MH 12. Arrabona Légvédelmi Rakétaezred lobogóját vonták fel az Európai Unió és Magyarország zászlaja mellé.

Kép és szöveg: MH EUFOR Kontingens

◀ KONTINGENS-VÁLTÁS SZARAJEVÓBAN

A lengyel Paci Servio medállal ismerték el Szpisják József dandártábornok, az EUFOR műveleti parancsnokságának törzsfőnöke, magyar nemzeti rangidős munkáját. A kitüntetést a lengyel EUFOR-kontingens parancsnoki átadás-átvételi ünnepségén Andrzej Krawczyk, Lengyelország Szarajevóban akkreditált nagykövete adta át. Szpisják tábornok az elismerés kapcsán úgy fogalmazott, hogy ez a medál minden magyar katonáé is, akik otthonuktól és családjuktól távol Bosznia-Hercegovinában szolgálnak. A nemzetközi környezetben a hatékony és zökkenőmentes munkavégzés fontos

záloga a megfelelő kommunikáció és munkakapcsolat kialakítása más nemzetek katonáival, de ez az elismerés a tradicionálisan jó lengyel-magyar barátságot is példázza.

Honvedelem.hu; fotó: MH EUFOR Kontingens

◀ A TÖRZSFŐNÖK ELISMERÉSE

Tizenhárom katonának nyújtott át elismerő oklevelet Curtis M. Scaparrotti vezérezredes, a szövetséges erők európai főparancsnoka (Supreme Allied Commander Europe – SACEUR). A SACEUR Recognition Award kitüntetésben részesültek között volt Dózsa László alezredes is, akit előljárói a 3. NATO-híradózászlóalj 5. telepíthető híradó- és informatikai moduljánál (Deployable CIS Module-E – DCM-E) 2009 óta végzett példamutató munkája és kiemelkedő vezetői tevé-

kenysége elismeréseként javasolták a díjra. Az alezredes idén nyárig töltötte be a DCM-E parancsnoki beosztását, jelenleg az Európai Szövetséges Erők Főparancsnokságán (Supreme Headquarters Allied Powers Europe – SHAPE) szolgál. A SACEUR által alapított díjjal évente kétszer ismerik el a legjobb munkáját; Dózsa alezredes harmadik magyarként kapta meg a kitüntetést.

Kép és szöveg: honvedelem.hu

◀ HARMADIK MAGYARKÉNT

A harcedzett dandár

CSÚCSRA JÁRATVA

2017. SZEPTEMBER ELSEJÉN MEGALAKULT AZ MH 2. VITÉZ BERTALAN ÁRPÁD KÜLÖNLEGES RENDELTETÉSŰ DANDÁR. AZ EGYSÉG - ÉS JOGELŐDJEI - TÖRTÉNETE ÉVTIZEDEKBEN MÉRHEŐ, A KÜLÖNLEGES MŰVELETI KÉPESSÉG KIALAKÍTÁSA VISZONT CSAK TIZENKÉT ESZTENDEJE KEZDŐDÖTT MEG A HONVÉDSÉGNÉL. AZ ELSŐ LÉPÉSEKTŐL A MA MÁR A SZÖVETSÉGESEK ÁLTAL IS ELISMERT KOMOLY HARC TAPASZTALATOKIG HOSSZÚ ÚT VEZETETT, AMELYNEK FONTOSABB ÁLLOMÁS AIRÓL SÁNDOR TAMÁS EZREDEST, A DANDÁR PARANCSNOKÁT KÉRDEZTÜK.

– Amikor 2004-ben a politikai és a katonai felső vezetés úgy döntött, hogy a Magyar Honvédségben ki kell alakítani a különleges műveleti képességet az MH 34. Bercsényi László Felderítő-zászlóalj bázisán, hogyan vágtak bele az ismeretlenbe?

– A döntést komoly kutató- és előkészítő munka előzte meg a vezérkarnál, még külön munkacsoport is alakult a tervezésre. Ennek volt a feladata, hogy végül meghatározza, milyen utat válasszunk. Számos hadsereg különleges erői szervezeti felépítésének, eljárásrendjének elemzése után a vezetés arra a döntésre jutott, hogy számunkra az amerikai minta lenne a legmegfelelőbb, egyebek mellett azért is,

Sándor Tamás ezredes

mert az Egyesült Államok jelezte: üdvözlí az új képesség kialakítását a Magyar Honvédségben, s azt anyagilag, módszertanilag és konkrét kiképzéssel is támogatná. Ígértüknek megfelelően 2005-ben meg is érkezett hozzánk az első mobil kiképzőcsoport (Mobile Training Team – MTT) és kezdetét vette a felkészítésünk. Pár hónap alatt azonban kiderült számunkra, hogy a csoport által biztosított képzés nem felel meg teljesen a mi elképzelésünknek. Az elég vegyes összetételű MTT ugyanis egy általános, ma úgy mondanám, alapozó tanfolyamot tartott a részünkre, vagyis csupán egyfajta „belépőt” adott. Természete-

sen ebből is nagyon sokat tanultunk, de ez az időszak valóban csak az alapozást szolgálta.

Szerencsére a következő években már igazán professzionális MTT folytatta a munkát, Andrew Santa-Pinter alezredes vezetésével. A csapatban vietnami veterántól kezdve – aki az igazi tradicionális Special Forces tudást biztosította –, Irakot, Afganisztánt megjárt, nemrég leszerelt specialisták voltak, akik nagyon komoly „új típusú” harctéri tapasztalatokkal a hátuk mögött láttak neki a szisztematikus, szakcsoportonkénti képzésünknek. Ez a kiválasztással – mentális és fizikai felmérés – kezdődött, majd „szakma” szerinti felkészítéssel folytatódott. Itt jegyzem meg, hogy 2005-ben az alakulat állományának mintegy negyven százaléka leszerelt, akik viszont maradtak, már látták, hogy komoly a cél, de komolyak a követelmények is, s ekként vágtak bele. Nemsokára jöttek az eredmények is, 2006 végére elértük, hogy a törzs az angolul megkapott utasítások alapján negyven perc alatt kiadta a szintén angol nyelvű harcparancsot, csoportjaink pedig képesek voltak komplex különleges műveleti feladatok terveinek kidolgozására és végrehajtására. Specialistáink szintén a „topot” képviselték már: akinek az volt a feladata, tízből tízszer halálpontosan találta el a célt, az egészségügyi kiképzésben részt vevők pedig akár éjjellátó készülékkel is magabiztosan kötötték be az infúziót. Persze mindennek ára volt: 2005–2006-ban több mint egy esztendő telt el a gyakorlótereken.

– Ezt követte 2007–2008, az első „különleges” missziók éve, a megmérettetés a műveleti területen. Beérett a „vetés”?

– Úgy vélem: minden tekintetben. Bár a katonai szervezet egyébként is komoly szerepet vállalt az afganisztáni könnyű gyalogszázadok tevékenységében, 2007 nyarán végre eljött az első igazán különleges műveletinek mondható missziónk, a MALT-feladat (Military Advisory and Liaison Team – katonai tanácsadó- és összekötőcsoport) Irakban. Egy iraki zászlóaljat mentoráltunk, s munkánk során igen jó hasznát vettük az átlomány katonai segítségnyújtásban szerzett ismereteinek. 2008-ban már Afganisztánban tevékenykedtünk a „88-as” katonáival közösen, az MH Tartományi Újjáépítési Csoport negyedik váltásában. Ez a feladat viszont már igazán „élesben” ment és nagyon húzós volt. Ebben az időben a biztonsági helyzet annyira leromlott a térségben, hogy a klasszikus újjáépítési, biztosítási feladatok mellett műveleteket kellett végrehajtanunk, nem egyszer kisegítve például német szövetségeseinket is. Katonáink kiváló képzettsége lehetőséget adott arra, hogy 24 órás, valamint ötnapos műveletekben is helytálljunk. Sajnos e misszió során veszítettük el két tűzszerész kollégánkat, ami a szó szoros értelmében „megroggyantotta” a csapatot, hiszen ez volt az első háborús veszteségünk, s mindenkiben ekkor tudatosult, hogy itt tényleg vérre megy a dolog. Nem volt könnyű mentálisan talpra állítani a csapatot,

azonban a már korábban említett kiképzésnek köszönhetően, ha nem is egyik napról a másikra, de sikerült.

– **A következő év egy új, emelt szint volt a szervezet életében, hiszen újra visszatértek Afganisztánba, viszont egészen más feladattal, felhatalmazással.**

– Valóban, ekkor kezdődött az úgynevezett nagybetűs különleges műveleti élet, amelyről – a természetéből fakadóan – sok mindent nem mondhatok el. A lényeg, hogy ez már nem a klasszikus békefenntartó misszió volt, hiszen amerikai társainkkal együtt olyan műveleteket hajtottunk végre a „rosszfiúk” ellen (fogalmazzunk úgy, hogy elég intenzíven és nem kevés sikerrel), amelyeket magyar katona a második világháború óta nem. Az első váltás még a beilleszkedés és az alapok le-tételének ideje volt az amerikaiakkal történő együttműködés tekintetében, a másodiktól kezdve azonban már elismertek bennünket, s egyre nagyobb önállóságot is kaptunk. Rengeteg harci tapasztalatot szereztek a fiúk, s ezeket sokszor huszonnégy órán belül képesek voltunk az otthoni kiképzésbe integrálni, mindebből tehát nemcsak mi profitáltunk, hanem az egész honvédség is. A másik nagy tanulság pedig az volt a fiúk számára, hogy az otthoni gyakorlótereken eltöltött gyötrelmes – számukra néha túlzóan is leterhelő – órák, napok,

hetek, valóban az útlevélet biztosítják ahhoz, hogy épségben haza is jöhessenek a műveleti területről.

– **Egy közbevetés: a megalakulást követően nem sokkal, az akkori „34-es” már különleges műveleti alaptanfolyamot is szervezett. Nem volt ez túl nagy falat egyszerre?**

– Magunknak mindig is szerveztünk különleges műveleti alapképzést, de aztán rájöttünk, hogy kiképezni és missziókban szolgálni nem célszerű egyszerre, s erőnk, energiánk sem volt rá. Ezért a katonai vezetés egyetértésével az alaptanfolyam átkerült az MH Béketámogató Kiképző Központhoz, amely hamarosan nemzetközivé is tette azt. Bár a körülmények változása miatt ez sem tartott sokáig, de eredményes volt: később Afganisztánban például a teljes észt „BTKK-s” csoporttal találkoztunk, sőt, együtt vettünk részt műveletekben velük. Talán mondanom sem kell, hogy a hadműveleti területen mennyit számít, hogy harcostársadat régóta és név szerint is ismered. Ez idő tájt viszont már újra mi szervezzük a tanfolyamainkat.

– **Tudomásom szerint a következő jeles dátum 2012 volt, amikor ismét még magasabbra tették a mércét.**

– Valóban, ez már egy egészen más dimenzió volt. Két különleges műveleti csoporttal és egy csökkentett létszámú törzsszel vettünk részt a

10. többnemzeti különleges műveleti harccsoport (Combined Special Operations Task Force X.) misszióban, Afganisztánban. Engem ért az a megtiszteltetés, hogy a küldetés műveleti igazgatója lehettem. Ez már tényleg hatalmas falatot jelentett: Afganisztán nyolc tartományában működő, több nemzet által kiállított, tizenhat különleges műveleti csoport, plusz az afgán századok hadműveleteinek megtervezése és irányítása volt a feladatom. Mondjuk, aludnom nem kellett sokat, gyakran három óra is elég volt naponta (pontosabban: elég kellett, hogy legyen), de ez a küldetés tiszta „szakma” volt. Ekkor tapasztaltam meg például azt is, hogy a sikeres műveletek, az épésben való hazatérés feltétele: száz százalék kökemény kiképzés otthon, és mint mindenben, némi szerencse

a harctéren. Mert bizony volt olyan műveletünk, amikor a katonáim felkészültsége mellett a szerencse is hozzásegítette őket ahhoz, hogy sebesülés, veszteség nélkül kijöjjenek a korántsem egyszerű szituációból, mi több: megmenthessék amerikai társaikat is.

– **Hazajövele után hamarosan újra visszatért Afganisztánba, méghozzá elég hamar...**

– Tényleg elég gyorsan történt, hiszen alig négy hónapot töltöttünk itthon. A csapatunk tevékenységét ugyanis olyan magasra értékelték partnereink, hogy újabb feladatra kaptunk felkérést: ekkor azonban már önállóan, egy teljes osztagparancsnoksággal vettük át négy tartomány különleges műveleteinek irányítását. Magyar parancsnokság alatt nyolc nemzetközi különleges

műveleti csoport és négy afgán különleges század műveleteit vezettük, mondjuk úgy, hogy nem tipikusan békefenntartói feladatkörben. A kábítószer-terjesztő hálózat felszámolásától kezdve a NATO által körözött személyek felkutatásán és elfogásán át, a „rizikós” tartományokban a normális élethelyzet visszaállításáig sok mindenre kiterjedt a tevékenységünk. Katonáink olyan helyeken hajtottak végre műveleteket, amelyeket az átlagember csak a filmekben láthat. Kiváló teljesítményüket több helyen, több szinten is elismerték. A katonai szervezet például zászlószalagot vehetett át az amerikai 10. különleges műveleti csoport 1. zászlóaljának parancsnokától, szinte valamennyi váltásból különféle amerikai elismerésekkel tértek haza a fiúk, és a megbecsülés itthon sem maradt el:

a Magyar Honvédség felső vezetése minden tekintetben prioritásként kezelte a különleges műveleti képességek fejlesztését.

– **A külföldi műveletek befejeződik egy időre, hazatértek, és aztán?**

– Aztán leültünk és elkezdtük összegezni a tapasztalatainkat. Ezek alapján pedig úgy gondoltuk, hogy mérjük meg magunkat NATO-szinten is, és ezt az akadályt szintúgy sikerrel vettük. 2014-ben egy különleges műveleti osztagunk „combat ready”, azaz harcra kész minősítést kapott az ellenőroktől. A külföldi és magyar ellenőrok több mint ezer szempont alapján, nagy alaposággal tekintették át az osztag működését, képességeit, felszereltségét és a rendelkezésére álló erőforrásokat. Az ellenőrzés nehézségi szintjéről csak annyit, hogy Európában ez a magyar osztag az ötödik, amely kiérdemelte ezt a minősítést. Műveleti tapasztalataink alapján ugyanakkor azt is láttuk, hogy önmagunkban kevesek leszünk a további feladatok végrehajtásához. Hiányoznak az olyan biztosító, harctámogató elemek, mint például a lélektani hadviselés, a harctéri hírszerzés, a civil-katonai együttműködés, a speciális lövésztámogatás, a tüztámogatás, amelyeket integrálni lehetne (kellene) a rendszerünkbe. Többek között ezért is merült fel az ötlet, hogy az MH 88. Könnyű Vegyes Zászlóalj és az MH 34. Bercsényi László Különleges Műveleti Zászlóalj összevonásával alakuljon meg az MH 2. vitéz Bertalan Árpád Különleges Rendeltetésű Ezred. Már csak azért is, mert e két katonai szervezet – ahogyan azt már a műveleti területeken többször is bizonyították – szervesen kiegészíti egymást.

– **A „88” és a „34” észszerűnek tűnő összevonásából hogyan lett „vitéz Bertalan” ezred, miért változott a név?**

– Új szervezet, új név – mondhatnám, de ennél persze mélyebb gyökerei vannak a névváltoztatásnak. Bertalan Árpád már az első világháborúban is kitűnt helytállásával: haditetteiért megkapta a Tiszti Vitézségi Aranyérmét, majd a Katonai Mária Terézia Rend lovagkeresztjét is. 1938-ban ő volt az, aki megalapította a hadsereg új, elit egységét, az

ejtőernyős csapatot, először Szombathelyen, majd Pápán. 1941. április 12-én, egy délvidéki bevetésre indulva, repülőbaleset során a gép négyfős személyzetével, valamint tizenhét ejtőernyőssel együtt életét veszítette. Úgy gondolom, hogy a mai különleges műveleti vagy más beosztásban szolgálatot teljesítő ejtőernyős katonáknak méltó példaképe lehet, olyan elődnek tekinthetik, akinek tevékenységével, pályafutásával a legteljesebben azonosulni tudnak.

– **Tehát létrejött az ezred, majd nem sokkal később dandárrá alakult át. Kívülről szemlélve nagyon gyors volt a váltás. Mi indokolta ezt a hirtelen strukturális változtatást?**

– Bár észszerű volt a „88-as”, és a „34-es” összevonása egy alakulatba, a szervezeti felépítés kérdésében azonban komoly műhelymunka és vita zajlott. A napi tapasztalatok, valamint az újra változó körülmények hatására kellett váltanunk. Kiderült ugyanis, hogy ebben a szakmában a zászlóalj-, századfelépítés nem életképes: nehézkes a döntéshozatali, végrehajtási folyamat, a két, alapjában közel azonos rendeltetésű, de a végrehajtás módjában eltérő alakulat feladatrendszerét, kiképzését mind

jobban közelíteni kell, és szövetségeink – elismerve a műveleti területeken végzett tevékenységünket – más igényeket is megfogalmaztak velünk szemben.

– **Ez mit takart pontosan?**

– 2016-ban volt egy bilaterális egyeztetés a NATO és a Magyar Honvédség között, amely érintette a különleges erőket is. Itt merült fel kérdésként, hogy a Magyar Honvédség miért nem hoz létre egy különleges műveleti komponens-parancsnokságot, amely a NATO-nak felajánlott erő is lehetne? Ez nem egy állandó, hanem konfliktus esetén telepíthető parancsnokság lenne. A Magyar Honvédség számára nyilvánvaló volt, hogy egy ilyen szervezetet önállóan nem tudna működtetni, hiszen bizonyos elemekkel – például haditengerészet – nem rendelkezik. Ezért merült fel az újabb ötlet: akkor legyen ez egy regionális parancsnokság, alapvetően a visegrádi négyek, valamint a környező országok különleges műveleti erőit bevonva. Ebből a gondolatból következett (lévén egy ilyen parancsnokság hadszíntérszintű), hogy alakítsuk át az ezred szervezetet dandárrá, követve a NATO-struktúrát. Vagyis van egy parancsnokság, alatta az

osztagok, (SOTG), amelyek lehetnek akár vegyes nemzetiségűek is, majd a csoportok (Task Unit – TU) következnek. Igen ám, de ha már így készülünk a hadműveleti területre, akkor legyen meg ez a struktúra az itthoni felkészítésben, szervezeti felépítésben is. Az ötlet elnyerte amerikai partnereink elismerését is, így 2017 elején már egy nagy létszámú

csapattal érkeztek Szolnokra, ahol áttekintettük az új szervezet létrehozásának legapróbb részleteit is. Ennek során egyeztetni kellett például a NATO, az USA különleges erőinek előírásait, eljárásait, valamint a magyar előírásokat, eljárásokat is, mielőtt az elképzelést a katonai felső vezetés elé terjesztettük.

– **Van már mérhető eredménye ezeknek az elgondolásoknak, szervezeti átalakításoknak?**

– Mindenképpen, hiszen ebben az évben a Black Swan gyakorlaton, mint kvázi régiós parancsnokság működünk. Három ország – Magyarország, Románia, Bulgária – területén két magyar, két román és egy bolgár SOTG vezetésével irányítottunk többnemzeti csoportokat a műveletek során. Először integráltunk a feladatba szerb és macedón kollégákat, de voltak amerikai, szlovén, bolgár és román csoportok is. Úgy tűnik, hogy sikerrel vettük az akadályt, mert az európai különleges műveleti parancsnokság már jelezte, hogy jövőre is számít ránk egy ilyen gyakorlat megszervezésében és levezetésében. Sőt, erre már bejelentkeztek a belga különleges erők is.

A BÉKE ÉS A BIZTONSÁG SZOLGÁLATÁBAN

A 21. században a magyar katonák a békét szolgálják itthon és a határainknál, a békét és a biztonságot szolgálják szerte a világban. A Magyar Honvédség katonái jól felkészültek – mondta dr. Simicskó István honvédelmi miniszter Nyíregyházán, az MH KFOR Kontingens 16. váltásának visszafogadó ünnepségén. A tárcavezető a koszovói misszióból hazaérkezett mintegy 350 békefenntartó előtt kiemelte: ez az ünnepség jó alkalom arra is, hogy Magyarország kifejezze tiszteletét és szeretetét katonái iránt, akik közül jelenleg három földrész tizennégy országában mintegy ezren teljesítenek nemzetközi békemissziót; a legnagyobb létszámban – csaknem négyszáz fővel – Koszovóban. Dr. Simicskó István huszónhét katonának – áldozatos munkájukat és példamutató szolgálatukat külön is megköszönve – elismeréseket adott át.

Az ünnepségen jelen volt Iain Lindsay, az Egyesült Királyság budapesti nagykövete is, aki szintén köszönetet mondott a KFOR-misszióból hazatért katonáknak, hangsúlyozva, hogy az országa számára hazánk fontos szövetséges. Rámutatott: az idén többször tartottak közös gyakorlatot a brit és a magyar katonák, tíz év óta először végzett magyar diákok a Védelmi Tudományok Királyi Főiskoláján, a sandhursti Királyi Katonai Akadémia pedig az utóbbi két évben ötször szervezett tanfolyamot a magyar hallgatóknak. Az ünnepség végén Iain Lindsay jelképesen átadta dr. Simicskó Istvánnak a brit haderőtől megvásárolt hadfelszerelést, amely tízezer egyenruhát és harminc Land Rover terepjárót tartalmaz. Ezeket a Magyar Honvédség önkéntes területvédelmi tartalékosai használják majd.

Snoj Péter; fotó: Rácz Tünde

BÉKEFENNTARTÓK KIKÉPZÉSEN

Szolnokon, az MH Béketámogató Kiképző Központban (MH BTKK) sor került a közeljövőben művelési területekre utazó állomány célfelkészítésére. A Magyar Honvédség különböző alakulataitól érkezett katonák az egyesített balkáni hadszíntéren, az ENSZ libanoni missziójában (UNIFIL), az ENSZ közép-afrikai köztársaságbeli, többdimenziós integrált stabilizációs missziójában (MINUSCA), illetve az Európai Unió által vezetett küldetésekben (EUTM Szomália, EUTM Mali) jelenleg is szolgáló társaik váltására készülnek. Az egy hétig tartó kiképzés misszióorientált, hadszíntér-specifikus ismereteket nyújtott, emellett a katonák végrehajtották a külszolgálatra készülők részére alapkövetelményként meghatározott békeművelési lögyakorlatokat is.

Honvedelem.hu; fotó: MH BTKK

GYAKOROLTÁK A BOMBAKIEMELÉST

A Duna hadikikötőhöz közeli szakaszán, korlátozott víz alatti látási viszonyok és erős sodrás közepette, négy napon át gyakorolták az imitált bombakiemelést az MH 1. Honvéd Tűzszerész- és Hadihajós Ezred tűzszerészbúvárjai. Számukra a rendszeres tréning különös jelentőséggel bír, hiszen éles helyzetben a lehető legnagyobb odafigyelésre és összhangra van szükség, s ennek megfelelően nemcsak a bombakiemelés mozzanataira, hanem a különböző részfeladatokra (beöltöztetés, merülés, panelkezelés, biztosítás) is nagy hangsúlyt helyeztek. A szinten tartó merülés a hadihajós alosztály és a búvárcsoport együttműködésére is kiváló alkalmat teremtett, hiszen a feladatok sikeres teljesítéséhez szükség volt egy PMP folyami hídkompra és egy aknamentesítő hajóra is.

Dr. Markovics Zita főhadnagyt; fotó: Kiss Balázs főhadnagyt

ÖT NEMZET KATONÁI ÓCSÁN

Öt ország 73 katonája vett részt a Soft Caps 2017 elnevezésű gyakorlaton az ócsai kiképzőbázison. A magyar, szlovák, szlovén és lengyel katonák amerikai mentorálás mellett tevékenykedő CIMIC- és PSYOPS-csoportjainak (a forgatókönyv szerint) a két szomszédos ország konfliktusa miatt szükségessé vált ENSZ-beavatkozás nyomán kellett eredményesen fellépniük, elsősorban az érintett felek közötti tárgyalások megszervezése, előkészítése és lebonyolítása tekintetében. E csoportok célja, hogy a különféle nemzetek taktikai alakulatai a kommunikáció segítségével alakítsanak ki átfogó képet, amellyel hozzájárulnak a parancsnok döntéseinek előkészítéséhez és a civil környezet támogatásához. Munkájukat az önkormányzatok, a HM Védelmi Hivatal és a civil szervezetek is segítették.

Nyulas Szabolcs; fotó: Tóth László

TÚL AZ ELSŐ PRÓBATÉTELEN

Záróvizsgálattal ért véget az alapkiképzés első ciklusa a Magyar Honvédség tizenkét alakulatától Szentesre, az MH 37. II. Rákóczi Ferenc Műszaki Ezredhez kiképzésre érkezett újoncok számára. A katonák az öthetes felkészítés során megismerték a katonai szabályokat, teljesítették a gépkarabély alap és a pisztoly szakalap lögyakorlatot, valamint a kézigránátdobást, s egy hatkilométeres menetet végrehajtva is próbára tették állóképességüket. A záróvizsga elméleti és gyakorlati részből állt, amelyek során többek között állampolgári, honvédelmi és jogi ismeretekből, általános harcászati és löelméletből, valamint műszaki, vegyvédelmi, egészségügyi, térképészeti tudásukról adtak számot, végül pedig az elsajátított alaki fogásokat mutatták be rajkötelékben.

Honvedelem.hu

Fotó: MH 37. II. Rákóczi Ferenc Műszaki Ezred

MODERN BUSZOK A HONVÉDSÉGNEK

Mintegy száz modern busszal gazdagodik 2019-re a Magyar Honvédség – jelentette be dr. Simicskó István honvédelmi miniszter a HM Currus Zrt. és az Ikarus Járműtechnikai Kft. együttműködésével elkészült, Currus Aries–Volvo, Euro VI-os motorral szerelt csapatszállító busz prototípusának bemutatóján, Székesfehérváron. A Zrínyi 2026 honvédelmi és haderő-fejlesztési program tervezésekor kiderült, hogy a haderő autóbuszparkja is modernizálásra szorul. „Az új buszok jó szolgálatot fognak tenni többek között a balkáni missziók és a határvédelmi feladatok ellátása során is. Mire a haderő-fejlesztési program befejeződik, a Magyar Honvédség terveink szerint haditechnikai szempontból is meghatározó lesz a térségben” – szögezte le a tárca-vezető.

Kálmánfi Gábor; fotó: Rácz Tünde

ÉSZTORSZÁGI LÁTOGATÁS

Kétnapos látogatást tett Észtországban Vargha Tamás, a Honvédelmi Minisztérium parlamenti államtitkára, miniszterhelyettes. Programja első napján ellátogatott a Vöruban külszolgálatot teljesítő magyar kontingens katonáihoz, majd részt vett az Európai Unió védelmi minisztereinek észtországi informális találkozásán, amelynek kiemelt témája a kibervédelem és a migráció volt. Az EU afrikai katonai műveleteit és civil misszióit áttekintve az államtitkár rámutatott: az ENSZ statisztikái alapján látható, hogy hihetetlen mértékben nő a lakosság száma a térségben, s ez újabb migrációs válsággal fenyeget. Vargha Tamás útja során Kristjan Prikkkel, az észt védelmi minisztérium államtitkárával, valamint Hannes Hansóval, az észt parlament védelmi bizottságának elnökével is találkozott.

Honvedelem.hu / MTI; fotó: Dévényi Veronika

ÜLÉSEZETT A NATO KATONAI BIZOTTSÁGA

A NATO Katonai Bizottságának Tiranában megtartott ülésén a vezérkari főnökök egyebek mellett javaslatot fogalmaztak meg a délről érkező kihívások elleni NATO-fellépésre, a terrorizmus elleni harc fokozására, áttekintették a szövetség afganisztáni kiképzési és tanácsadói missziójának feladatait (Resolute Support Mission), valamint a koszovói művelet (KFOR) helyzetét. Dr. Benkő Tibor vezérezredes, a Honvéd Vezérkar főnöke a konferencia mindhárom szekciójában felszólalt, kiemelve hazánk elkötelezettségét a műveletek sikere, a stabilitás erősítése és a NATO parancsnoki struktúrájának adaptációja irányában. A tanácskozáson megválasztották a NATO Katonai Bizottság elnökének utódját is: jövő év júliusától Sir Stuart William Peach vezérezredes, a jelenlegi brit vezérkari főnök töltheti be ezt a posztot.

Honvéd Vezérkar; fotó nato.int

KÖSZÖNTÖTTÉK AZ ALTÁBORNAGYOT

Dr. Simicskó István honvédelmi miniszter hivatalában köszönt el dr. Orosz Zoltán altábornagytól, a Honvéd Vezérkar főnökének helyettesétől, aki pályafutását ez év decemberétől katonai képviselőként folytatja a Magyar Honvédség Katonai Képviselő Hivatalában, Brüsszelben. A minisztériumi felsővezetők jelenlétében megtartott szűk körű rendezvényen a honvédelmi tárca vezetője emléktárgy átadásával is megköszönte a vezérkari főnök helyettesének eddigi munkáját, méltatta szakmai pályafutásának eredményeit, további szolgálatteljesítéséhez pedig sok sikert kívánt. Az eseményt megelőzően Szolnokon sor került az évtizedekig pilótaként szolgált, 3100 repült órát maga mögött tudó tábornok búcsúrepülésére.

Honvédelmi Minisztérium; fotó: Dévényi Veronika

ÚJ PARANCSNOK A LUDOVIKA ZÁSZLÓALJ ÉLÉN

Sári Szabolcs ezredes személyében új parancsnoka van az MH Ludovika Zászlóaljnak. A Nemzeti Közszerződési Egyetem Hadtudományi és Honvédtisztoképző Karának Hungária körüli campusán tartott átadás-átvételi ünnepségen Takács Attila dandártábornok, az MH Hadkiegészítő, Felkészítő és Kiképző Parancsnokságának parancsnoka tolmácsolta dr. Benkő Tibor vezérezredes üzenetét, amelyben a Honvéd Vezérkar főnöke megköszönte Molnár Zsolt ezredes – az alakulat előző parancsnoka – munkáját, és sok sikert kívánt a zászlóalj új parancsnokának. A dandártábornok beszédében kiemelte, hogy a hét éve életre kelt zászlóaljnak köszönhetően sikerült tovább erősíteni a Magyar Honvédség szellemi erejét, tudásbázisát és a katonai vezetés országvédelmi képességet meghatározó felkészültségét is.

Antal Ferenc; fotó: Krasznai-Nehrebeczky Mária

TIZENEGY NAP MŰVÉSZET

Szabadon választott témák mellett az új alkotótechnikák megismerése tette különlegessé a huszonhatodik katonai képzőművészeti alkotótábor. Az MH vitéz Szurmay Sándor Budapest Helyőrség Dandár által szervezett táborban tizenkét katonai szervezettől érkezett közel harminc aktív, illetve nyugállományú alkotó mutathatta meg és fejleszthette tovább képességeit. A résztvevők tizenegy napot töltöttek el az MH Rekreációs, Kiképzési és Konferencia Központban, s a művészi munka eredményeit a tábor zárónapján egy rögtönzött kiállítás keretében is bemutatták. A táborban elkészült alkotásokból jövőre, a magyar kultúra napján, a Stefánia Galériában nyílik majd tárlat, amely később vándorkiállítás formájában több katonai szervezetnél is látható lesz.

Kálmánfi Gábor; fotó: Singer Éva hadnagy

Szerbiában jártak a magyar hadihajósok

A MIGRÁCIÓS VÁLSÁGHELYZET KEZELÉSÉT, ILLETVE A TERRORIZMUS ELLENI HARCRA VALÓ FELKÉSZÜLÉST IS GYAKOROLTÁK A SZERB ÉS A MAGYAR HADIHAJÓSOK AZ IRON CAT 2017 ELNEVEZÉSŰ GYAKORLATON.

Az immár hatéves múlta viszszafelelő Iron Cat gyakorlatot ezúttal a Duna szerbiai szakaszán, Bánmonostor község közelében rendezték meg. Mint ismert, a két ország hadserege, folyami flottillája 2011-ben kötött együttműködési megállapodást, amelynek értelmében a hadihajós alakulatok az egyik évben szerb, a másikban magyar helyszíneken cserélik ki tapasztalataikat, illetve tartanak közös kiképzést, fejlesztve reagálási képességeiket.

Az idei Iron Cat során a magyar és a szerb katonák a tömeges bevándorlás okozta válsághelyzet kezelésében és a terrorizmus elleni harcban történő együttműködést is gyakorolták; az erőpróbára az MH 1. Honvéd

Tűzszerész- és Hadihajós Ezred katonái az AM-31 DUNAÚJVÁROS és az AM-32 DUNAFÖLDVÁR aknamentesítő hajókkal érkeztek. A forgatókönyv szerint a hadihajós kötelékek folyamrendészeti, határőrizeti és határellenőrzési feladatokat gyakoroltak, a járőrözést, az ellenséges szándékú úszóegységek feltartóztatását és elfoglalását ismételték át. A gyakorlat négy különböző elemből állt, haladva az egyszerűbbtől az összetettebb felé.

Az első mozzanat során a határ zárása közben egy civil hajó érkezett, amelynek személyzete együttműködött és végrehajtotta az utasításokat. A második mozzanatban a határhoz érkező hajó nem tanúsított együttműködést, gyanús manővereket hajtott

vége, így a feladat a vízi jármű megállítása, az arról menekülőket elfogása, továbbá a hajóról vízbe dobott csomag felkutatása volt.

A harmadik elem lövészetrel egészült ki. Az „ellenséges” úszóegység megállítása érdekében először figyelmeztető, majd célzott lövéseket adtak le, amitől a tűz alá vett hajón felcsaptak a lángok. A tüzet a határőrizeti feladatokat ellátó egységek azonnal eloltották, a sérülteket elszállították. Az utolsó részben a part közelébe két gumicsónak érkezett, amelyek a felszólítás ellenére sem álltak meg, sőt, a benne tartózkodók tüzet is nyitottak a szárazföldi erőkre...

Csurgó Attila ezredes, az MH 1. Honvéd Tűzszerész- és Hadihajós Ezred parancsnoka elmondta: a rend-

IRON CAT 2017

őrség, a határőrség, illetve a különleges műveleti osztag bevonásával megtartott komplex gyakorlat azt bizonyítja, hogy a Magyar Honvédség hadihajós alosztálya képes a szárazföldi erőkkel karöltve feladatokat végrehajtani. Ez a kialakult migrációs válsághelyzet során az alosztály fontos tevékenysége lehet a jövőben.

Danyikó László őrnagy, az alakulat törzsfőnök-helyettese hozzátette: az Iron Cat évről évre magasabb szintre emeli a közös kiképzést. Az erőpróba történetében a tavalyi esztendő mérföldkő volt, hiszen a résztvevők nemcsak éleslövészetet, hanem szerb és magyar hadihajók bevonásával manőver-gyakorlatokat hajtottak végre a Dunán.

Andrija Andric ezredes, a Szerb Folyami Flottilla parancsnoka is elégedetten nyilatkozott a látottakról. Mint rámutatott, a két fél közötti együttműködés nagyon jó. A magyar

katonák kiváló felkészültségének is köszönhetően minden akadályt el tudtak hárítani szerb kollégáikkal karöltve.

Az egyhetes kiképzésen a katonák szintén közösen gyakorolták a légi és vízi célok leküzdését hajófedélzeti gépgyáúval.

Katona versenyzők a triatlon kupán

SZÉP SZÁMMAL VETEK RÉSZT KATONÁK, KÖZALKALMAZOTTAK, HONVÉD TISZT- ÉS ALTISZTJELÖLTEK, ÖNKÉNTES TARTALÉKOSOK, VALAMINT A HONVÉD SPORTEGYESÜLETEK ORSZÁGOS SZÖVETSÉGÉNEK TAGJAI A MAGYAR TRIATLON SZÖVETSÉG ÉS A BUDAPESTMAN CSAPATA ÁLTAL A KÖZELMÚLTBAN SZERVEZETT VISEGRÁDI NÉGYEK RENDVÉDELMI TRIATLON KUPA ELNEVÉZÉSŰ MEGMÉRÉTTETÉSEN.

HIGGY MAGADBAN!

A rendezvényt dr. Simicskó István honvédelmi miniszter nyitotta meg, a verseny pedig a Lupa-tavon kezdődött, ahol az indulók 1,5 kilométert úsztak. Ezt követte a 40 kilométer kerékpározás, amely a budapesti Városligetben ért véget. Ott tartották a záró versenyszámot, a 10 kilométeres futást; a befutónak a Hősök tere adott otthont.

A viadalon Tóth Tamás törzsőrmeister, a Magyar Honvédség Sportszázadának tagja második helyezést ért el a profi indulók között.

– A triatlonnal Eszes János jóvoltából a Lőrinc 2000 SE-ben ismerkedtem meg. A versenyszerű úszás már kezdett monotonná válni, viszont jó alapot és nagy lendületet adott a triatlonhoz. Viszonylag korán jöttek a

sikerek, ezért egy pillanatig sem volt kérdés, hogy ez lesz az én sportom. Évek óta tagja vagyok a világversenyekre utazó magyar csapatnak, pályafutásom eddigi csúcsa a 2016-os riói olimpiai szereplés – mondta az altiszt. Majd hozzátette: a mostani megmérettetésen a kerékpáros versenyszámban szerzett óriási előnyének köszönhetően, hogy aztán végig kellemes tempóban futhatott.

– Élvezetes volt bringával száguldozni Budapest lezárt útjain, ott, ahol máskor csak araszolok az autóval. A győztes, Faldum Gábor más szintet képviselt, így csak arra figyeltem, hogy megtartsam a második helyet, a lehető legkisebb erőbefektetéssel – avatott be a részletekbe Tóth Tamás, aki a megmérettetésen nyújtott teljesítménye elismeréseként a honvédelmi miniszter által

felajánlott különdíjat is átvehette a verseny végén.

Róth-Farkas Erika hadnagy eleinte hosszútávfutóként versenyzett, később többször került triatlonos közegebe.

– Gyakran elkísértem sporttársaimat a versenyeikre, s magával ragadott az ott tapasztalt hangulat. A triatlon kupa alatt is rengetegen szurkoltak, mindig nagyon jó érzés, ha megismernek és bíztatnak – mesélte.

A profi indulók között harmadik helyezést ért el, mégsem volt benne biztos, hogy edzésmunkája elég lesz erre a távra.

– Idén jobbnak láttuk, ha lazábban álllok a versenyzéshez. Ennek ellenére az eredményemmel teljes mértékben elégedett vagyok. Kicsit izgultam, de úgy érzem, sikerült kihozni magamból a maximumot – értékelt az MH vitéz Szurmay Sándor Budapest Helyőrség Dandár testnevelő tisztje, aki a viadalról szólva megjegyezte: – Nagyon tetszett a verseny, kellemes volt a víz, gyorsnak bizonyult a bringapálya, a szurkolók pedig egészen fergeteges hangulatot teremtettek a Hősök terén. Fantasztikus érzés volt átfutni a célkapun. Ilyenkor mindig azt érzem: igen, ezért érdemes csinálni!

Róth-Farkas Erika hadnagy férje, Róth Balázs százados kategóriájában szintén harmadikként zárt két lengyel sportoló mögött. Fiatalon különböző futószámokban, sprint- és olimpiai távokon jeleskedett, de „érettebb” korba lépve már a hosszabb távok élveznek nála prioritást.

– Megfogott a triatlon komplexitása. Nem csak egy területen kell jeleskedni, hanem talán a három legnehezebb állóképességi sportban. A triatlon igazán próbára teszi az embert, és sokrétű terhelést ad, ezért csak ajánlani tudom az ilyen kihívásokat kedvelő katonának – mondta a százados, aki a budapesti versenyt követően rajthoz állt Ausztriában, egy féltávú Ironman versenyen, a szezon zárásaként pedig a Magyar Honvédség-szintű katonai háromtusa és mezei futóbajnokságok várnak rá.

Utóbbin újra feleségével együtt vesznek részt.

Szegő László dandártábornok – a Köztársasági Elnöki Hivatal honvédelmi főosztályának vezetője – szerint jóleső érzés a verseny utáni megerősödött önbecsülés, de a pályán „harcolni” kell.

– Katonai kollégistaként rendszeresen úsztam. Az edzések ugyan idővel elmaradtak, de az úszás szeretete megmaradt. Később szabadidős futó vált belőlem; egyre nagyobb távokat teljesítettem. A kerékpározáshoz a Tekerj a sereggel! elnevezésű rendezvény adta meg a végső lökést. Magával ragadott a „drótszamar” hangtalan suhanása, egyre többet kerékpároztam. Innen pedig már nem volt nehéz továbblépni, egyesíteni a három sportágat – hallhattuk a dandártábornoktól, aki idén 15 perccel jobb időt teljesített, mint korábbi versenye során.

– Lényeges a fokozatos felkészülés és a kitarító edzés, amit közösségekben sokkal könnyebb teljesíteni. Az is fontos, hogy nem szabad alábecsülni magunkat, bátor célkitűzések kellenek. Egy befejezett verseny óriási élmény, ami energiát ad az új teljesítményekhez – tanácsolta a főosztályvezető.

Seres Flórián hadnagy, Musszer Roland tizedes és Erdei Attila őrmester alkotta a „BHD-trió” csapatát, amely a V4 triatlon váltó versenyszámban első helyezést ért el. Érdeklenség, hogy a három katona csak a megmérettetés előtti napokban ismerkedett meg egymással.

– Közös felkészülésre nem volt lehetőség, de a testnevelőtisztünk is

mereteinek köszönhetően olyan csapatot sikerült összeállítanunk, amelynek tagjai tapasztalt versenyzők. Jőmagam jelenleg a Budapesti Honvéd SE igazolt atlétája vagyok, de egy sérülés miatt ennek a versenynek csak az úszás részét tudtam vállalni, amit úszó és triatlonos múltamnak, továbbá a megelőző hetek úszóedzéseinek köszönhetően sikerült a várakozásoknak megfelelően abszolválni. Musszer Roland tizedes, kerékpáros csapattársam szintén korábbi válogatott triatlonista, duatlon Európa-, valamint világbajnoki résztvevő, így nyugodt szívvel bíztam rá a középső szám teljesítését, amit a saját elvárásait felülmúlva hajtott végre. A csapat futó tagja Erdei Attila őrmester számos MH-bajnokság győztese, többek között kétszeres háromtusa-bajnok, az MH Tízpróba Bajnokság győztese, valamint a többszörös MH-bajnok mezei futó váltónak is oszlopos tagja – sorolta Seres Flórián hadnagy, hozzátéve: előzetesen egy érmes helyezést elérését tűzték ki célul, végül aztán a dobogó legmagasabb fokára állhattak fel.

A hadnagy szerint a váltóversenyeknek mindig megvan a sajátos hangulata, hiszen nem magukért, hanem az általuk képviselt közösségért próbálják a legjobb teljesítményükre nyílni.

– Ez a közösségi erő mozgósíthat többletenergiát verseny közben, amit mindhárman tapasztaltunk is. Bármennyire is fárasztó volt, tudtuk, hogy a dobogón hárman fogunk állni, és ott alakulatunkat, egyben a Magyar Honvédséget fogjuk reprezentálni. Sose felejthetjük el, hogy nemcsak magunkat, hanem a mögöttünk álló magyar katonákat, magyar embereket és Magyarországot is képviseljük a rajtvonalnál, legyünk akár hivatásos sportolók, akár sportolni szerető lelkes amatőrök – mondta.

A triatlon váltó dobogójának második fokára az „MH Levendula Team” csapata állhatott fel. Palczertné Molnár Enikő úszásban, Nyikos Imre alezredes kerékpárban, Ott Gábor alezredes pedig futásban képviselte a váltót.

Ott Gábor alezredes szerint egy katonának természetes a helyállítás a

versenyen, feladni csak végső esetben, sérülés miatt lehet. A főtiszt alapvetően a hosszútávfutást kedveli, idén teljesíti a Budapest- és a Balaton-maratont is.

A megmérettetésre a csapat tagjai nem tudtak együtt felkészülni, mindenki egyénileg gyakorolt.

– Csapattársaimat a V4 Rendvédelmi Triatlon Kupának köszönhetően ismertem meg. Úgy gondolom nagyon jól együtt tudtunk működni. Bízom benne, hogy a jövőben lesz még lehetőségünk közösen versenyezni. Önmagunk és a csapattársaink miatt is igyekeztünk minél gyorsabban teljesíteni a távot, mindemellett hatással volt ránk a verseny hangulata is – tudtuk meg Palczertné Molnár Enikőtől. A HM parlamenti államtitkári titkárság titkárságvezető-helyettese hozzátette: a versenyzőknek mindent meg kell tenniük azért, hogy a lehető legjobban szerepeljenek, nem szabad feladni, hinniük kell önmagukban. A felkészülés során is legyenek kitartók és szorgalmasak; a legfontosabb, hogy élvezzék azt, amit csinálnak.

A sportszázad dzsúdósai

A SPORTÁG TÖRTÉNETÉBEN IDÉN ELŐSZÖR MAGYARORSZÁG ADOTT OTTHONT A DZSÚDÓ-VILÁGBAJNOKSÁGNAK. A MEGMÉRETTETÉSEN – AMELYNEK EGYIK FŐVÉDNÖKE DR. SIMICSKÓ ISTVÁN HONVÉDELMI MINISZTER VOLT – 120 ORSZÁG 729 VERSENYZŐJE VETT RÉSZT, KÖZTÜK A MAGYAR HONVÉDSÉG SPORTSZÁZADÁNAK HÁROM TAGJA IS.

Egyikük a 90 kilogrammos súlycsoportban indult Vér Gábor őrmester, aki már egészen fiatalon kapcsolatba került a dzsúdoval.

– Gyermekkorunkban a bátyámmal sokat verekedtünk, amit a szüleink természetesen nem díjaztak. Éppen ezért érdeklődtek az óvodánkban, hogy nincs-e valami mozgásforma, amivel le lehetne kötni fölös energiáinkat. Így került képbe a dzsúdo. Elkezdtünk járni az edzésekre és bár nagyon tetszett, de az első hét után már mást szerettünk volna csinálni. A szüleink azonban a folytatásra ösztönöztek minket, s hamarosan már versenyeken vehettünk részt. Nem is

minden eredmény nélkül, ami pedig tovább motivált minket – emlékezett vissza a kezdetekre az altiszt. Hozzátette: a dzsúdo segítségével könnyebb volt átvészelnem a kamaszokkal

Vér Gábor őrmester

járó problémákat, tiszteletre, fegyelemre nevelt.

– Az első emlékezetes versenyem egy napközis edzőtáborban volt Kistarcsán. A tábor végén házbajnokságot rendeztek, amelynek során a kezdők egymás ellen mérköztek. Mindenkit legyőztem, s ez nagy lökést adott a továbbiakhoz – jegyezte

ÜTŐS CSAPAT

meg a sportoló, aki rendkívül büszke a 2008-as ifjúsági Európa-bajnokságon szerzett második helyére is. Ezt követte a junior korcsoportban eltöltött időszak, amelynek a kezdete nagyon nehéz volt, de a kitartó munka meghozta gyümölcsét: a

2010-es agadiri junior világbajnokságról bronzéremmel térhetett haza.

– Kistarcsán eljutottunk arra a szintre, ahonnan már nem lehetett továbbfejlődni, ezért a szüleink úgy gondolták, váltani kellene. Édesapám a Budapesti

Honvédban kajakozott, így én is ennek az egyesületnek a színeiben folytattam pályafutásomat. Gyerekként nehéz volt elhagyni a megszokott környezetet, de nagyon örülök, hogy a Honvédba kerültem – mondta a klubváltásról Vér Gábor örmester.

A budapesti világbajnokságra történő felkészülés nagyon sűrű volt. A sportoló úgy érzi: ez idő alatt is sokat fejlődött, de ahogy a példája mutatja, egy versenyen a kedvező sorsolás legalább annyira fontos, mint a jó forma. A magyar dzsúdós a 90 kilogrammosok első fordulójában, a 64 között ugyanis a pánamerikai bajnok, a kubai Ivan Felipe Silva Morales ellen kezdett, akitől a hosszabbításban szenvedett vereséget.

– Majdnem minden nap elmentem a versenyhelyszínre, és próbáltam magamba szívni azt a léghört. Amikor a tatamira léptem, a szurkolók hangorkánjától „felrobbant” a sportaréna. Ez a buzdítás billentett át a holtpontra is, amikor már kezdtem fáradni. Minden

Szabó Katinka örmester

magyar versenyzőnek azt kívánom, hogy átélje, milyen érzés hazai közönség előtt egy saját rendezésű világbajnokságon szerepelni – foglalta össze tapasztalatait az altiszt, aki számára nem volt ismeretlen legyőzője. A kubai válogatott ugyanis a vébé előtt egy hónapig Dunavarsányban edzőtáborozott, ahol a magyar sportoló összemérhette erejét a pánamerikai bajnokkal.

– Ott egyszer ő nyert, egyszer pedig én; elég kiélezett küzdelmek voltak, akárcsak a világbajnokságon. Pont egy ilyen edzés után, a szőnyegről lejövet fogott el az érzés, hogy tuti elene fogok kezdeni a vébében. Ez be is jött – idézte fel az edzőtáborban történeteket a Honvéd versenyzője, aki a dzsúdót csak ajánlani tudja a sportolni vágyó fiataloknak. Mint fogalmazott, a cselgáncs arra tanít meg, hogy

az életben is mindig fel kell állni, és újra kell kezdeni.

Az 52 kilogrammos Szabó Katinka örmester két megnyert mérkőzés után, a nyolcaddöntőben esett ki; legyőzője a japán Sisime Aj volt. A kétszeres Ázsia-bajnok aztán a világbajnoki címet is megszerezte.

– Édesapám révén ismerkedtem meg a dzsúdóval. Körülbelül hatéves korom óta üzöm ezt a sportágat, az első versenyemen tizenegy évesen vettem részt – mesélte az örmester. A fiatal sportoló már most számos kiváló eredménnyel büszkélkedhet, egyebek mellett az ifjúsági korosztály (2010), a juniorok (2012), majd az U23-asok (2016) Európa-bajnokságán is bronzérmet szerzett. Különösen az utóbbira

büszke, mert arra a megmérettetésre sérülten utazott Tel-Avivba, a verseny után pedig meg is kellett műteni a vállát.

Vér Gáborhoz hasonlóan Szabó Katinkának is egy klubváltás kínálta a további fejlődés lehetőségét.

– Pécs mellől jöttem egy kis településről, ahol már egy idő után nem voltak adottak az előrelépés feltételei. Mivel a célom az olimpiai szereplés kivívása, ezért lépnem kellett. Olyan egyesületet kerestem, ahol fejlődhetek. Választásom a Budapesti Honvédra esett. Nagyon sok segítséget kapok tőlük, ez a klub a második családom, ráadásul Karakas Hedvig személyében olyan partnerrel készülhetek együtt, akitől rengeteget lehet tanulni. Hedviggel nagyon jó barát-nők vagyunk, a vébében is kimentünk egymás mérkőzéseire; szurkoltam neki, ahogy ő is nekem. Ez nagyon sokat jelentett mindkettőnknek – jegyezte meg Szabó Katinka örmester.

Az ifjú dzsúdós a budapesti világbajnokság előtt nem mindennapi lehetőséghez jutott: több csapattársával

együtt egy hónapig a cselgáncs őshazájában, Japánban készülhetett.

– Rengeteget tanultunk, nagyszerű élményeket szereztünk, kiváló felkészítést kaptunk a vébére. Technikai-
lag és a tudás tekintetében egyaránt nagyon magas szintet képviselnek a japánok, hozzáállásuk a dzsúdóhoz egészen lenyűgöző. Ha valaki él-sportoló akar lenni, akkor ezt a fajta szemléletet kell magáévá tennie. Japánból hazatérve a tatai edzőtáborban folytatódott a munka, az utolsó két hetet pedig a Honvédnál töltöttük – sorolta a versenyző, aki (mint ahogy írtuk) a legjobb tizenhat között épp egy japánnal került össze.

– Nem féltem tőle, de tudtam, hogy nehéz mérkőzés vár rám. Odatettem magam, próbáltam mindent elkövetni a siker érdekében, de még sokat kell fejlődnöm, hogy eljussak Sisime Aj szintjére – értékelt az altiszt. A magyar dzsúdós egyébként sérülten mérkőzött meg japán ellenfelével, az előző, a mexikói Luz Olvera ellen vívott összecsapásán ugyanis könyök-sérülést szenvedett.

– A helyszínen sok olyan hozzátartozóm is szurkolt nekem, akik

Karakas Hedvig őrmester

külföldi versenyekre nem tudnak elkísérni engem. A szőnyegen állva csak a mérkőzésre koncentráltam, de éreztem a rengeteg pozitív energiát, ami a magyar közönségtől áradt felém. Annak is nagyon örülök, hogy vannak olyan programok (például a Nagy Sportágválasztó elnevezésű rendezvény), amelyeken a gyerekek kipróbálhatják a tiszteletre, alázatra nevelő, önvédelemre tanító dzsúdót – hallhattuk Szabó Katinka őrmestertől.

Barátnője, egyben honvédos csapattársa, az 57 kilogrammos Karakas Hedvig őrmester szintén részt vett a vébén. A kétszeres olimpikon, világbajnoki bronzérmes (2009, Rotterdam) cselgáncsozó egy-egy térd-, majd bokamütét, illetve hosszabb kihagyás után került be a magyar válogatottba.

– Édesanyám tornatanár, apukám pedig atletizált, tehát nem meglepő,

hogy a sport már kisgyermekkoromban fontos része volt az életemnek. Általános iskolás koromban úsztam, majd fociztam, mellette lábtengóztam, kézilabdáztam, atletizáltam. Aztán elkezdtem dzsúdózni, ami annyira megtetszett, hogy bő egy év után minden más sportágat elhagytam, csak a cselgáncs maradt. A sikerélmény és az elsőség iránti vágy hajtott a kezdetektől fogva. Nagyon szerettem győzni. Kilenc-tíz éves koromban, Miskolcon volt az első versenyem, utána jött a diákolimpia, a magyar bajnokság, később pedig már nemzetközi megmérettetésekre is eljutottam, sőt, 2005-ben és 2006-ban egyaránt megnyertem az ifjúsági Európa-bajnokságot – sorolta az altiszt.

A remek sportoló a 2012-es londoni olimpia előtt költözött a fővárosba, s a pályafutását az UTE színeiben folytatta.

– Londont követően lejárt a szerződés, s a Budapesti Honvédba igazoltam. A riói ötkarikás játékok (2016) után volt két műtét, nagyon nehezen ment a felépülés. Sürgetett az idő is, így minden túlzás nélkül mondhatom, érdekesen alakult a felkészülésem. A második műtetre idén februárban került sor, de mindenképpen szerettem volna ott lenni a budapesti vébén. Két hónapom maradt a felkészülésre, mindent megtettem azért, hogy elindulhassak

a hazai rendezésű megmérettetésen. A körülményekhez képes jó formában léptem a szőnyegre – monda Karakas Hedvig őrmester, akinek a legjobb harminckettő között a koszovói Nora Gjakova elleni mérkőzés jelentette a végállomást.

– Nagyszerű érzéssel töltött el, hogy itthon versenyezhettem, de most csak ennyi volt bennem. Rendkívüli erő ad a folytatáshoz, hogy a

szeretteim, barátaim, honfitársaim előtt szerepelhettem. Remélhetőleg sokan látták a közvetítéseket a vebéről, bízom benne, hogy a közönség szimpatikusnak talált minket. Úgy gondolom, az egész magyar csapat szerethető volt. Fontos lenne növelni a dzsúdó népszerűségét, ez ugyanis elengedhetetlen ahhoz, hogy minél több fiatal kezdjen el cselgáncsozni – zárta a beszélgetést a sportoló.

A cselgáncsozók szereplését dr. Eleki Zoltán ezredes, az MH Hadki-egésztő, Felkészítő és Kiképző Parancsnokság honvédelmi felkészítő és katonai testnevelési osztályának vezetője is értékelte magazinunknak.

– Azzal, hogy a Honvéd Sportszázad tagjai lettek, ezek a dzsúdósok már nemcsak sportolók, hanem a Magyar Honvédség katonái is, így természetesen még jobban szorítottam értük. Nagyon büszke vagyok rájuk. Tudom, hogy az elmúlt egy

Dr. Eleki Zoltán
ezredes

évben mi mindent kellett kiállniuk, ehhez képes mindegyikük tiszteletreméltó eredményt ért el. Lázba tudták hozni a közönséget, az utolsó pillanatig küzdöttek. A jövő szempontjából fontos ugyanakkor, hogy a mérkőzéseket visszanezzük, a sportolók, az edzők és a magyar versenybírók együtt kielemezzék a hibákat, meghatározzák a fejlődési lehetőségeket, a

jövőben követendő taktikákat – fogalmazott az ezredes, aki a sportszázadról szólva elmondta: számos európai hadsereg ajánlja fel a katonai életpályamodellt sportolóknak. Az ő legfontosabb szerepük az, hogy követendő példát mutassanak a fiatalok számára.

– Ha ezek a sportolók katonaként állnak ki és elmondják, miért fontos nekik a szolgálat, arra a közvélemény jobban fog figyelni. Általuk nemcsak a Magyar Honvédség elismertsége növekedhet, de vonzóbbá tehető a katonai hivatás is a fiatalok számára – jegyezte meg a főtiszt. Hozzátette: a sportszázadba olyan versenyzőket várnak, akik már megmutatták tehetségüket, érmet szereztek Európa- vagy világbajnokságon, sportáguk pedig köthető a katonai feladatokhoz, kiképzéshez. Ezek sorába tartoznak a küzdősportok, az öttusa, a vívás, az atlétika, a lövészet és a triatlon.

A dzsúdóról szólva az ezredes rámutatott: a katonai közelharc oktatásában ez a küzdősport kiemelkedő szerepet játszik, ami a jövőben tovább erősödhet.

– A Nemzetközi Katonai Sporttanács nemrég hazánkban járt elnökét elkísérte a Nemzetközi Dzsúdó Szövetség katonai és rendőri bizottságának vezetője is. Felajánlották, hogy a cselgáncs mozgásanyagának, edzésmódszertanának felhasználásával segítenék a kiképzők közelharcismereteinek bővítését – avatott be a részletekbe az osztályvezető.

Nagybevásárlás Afganisztánnak

AZ AFGÁN LÉGIERŐ MINDEN EDDIGINÉL NAGYOBB FEJLESZTÉSÉT JELENTETTÉK BE SZEPTEMBERBEN. POTENCIÁLISAN NEM KEVESEBB, MINT 120 KÖNNYŰ HARCI HELIKOPTER BESZERZÉSÉRŐL LEHET SZÓ.

MÉREGZSÁKOK

A közel 1,4 milliárd dolláros üzlet tárgya az MD-530F Cayuse Warrior. Az igen népszerű MD-500-as típuscsalád e tagja az amerikai hadsereg sok hadszínteret megjárt OH-6 Cayuse könnyű felderítő helikopterének alaposan modernizált változata. A jellegzetes, tojásdad alakú légi járművet elsősorban olyan országoknak szánta az MD Helicopters, amelyeknek egy „igazi” harci helikopter – mint amilyen a Vietnamban hírnevet szerzett AH-1 Cobra vagy az agyonpáncélozott AH-64 Apache – túl drága lenne.

A helikopter alacsony maximális felszállótömegéhez képest (legfeljebb 1406 kilogramm) imponáló a 684 kilogrammnyi hasznos terhelés – még akkor is, ha ebbe természetesen a hajózók, az üzemanyag és az utasok tömege is beleszámít. Az alacsony ön-

tömeg miatt meglepően dinamikus mozog a gép az egyetlen, 425 lóerős Rolls-Royce 250-C30 gázturbinás hajtóművével. A helikopter tervezésénél – feladataiból adódóan is – alapvető szempont volt, hogy egy esetleges kényszerleszállás vagy lezuhanás esetén a speciális, energiaelnyelő zónákkal épített, merev törzsszerkezet és integrált „becsapódásbiztos” pilótaülések védjék a benn ülőket.

A gép fegyverzete sem alábecsülendő: az M260-as rakétavető konténerbe 70 milliméter űrméretű, nem irányítható rakétákat lehet tölteni. A gép két oldalára, az FNH HMP400-as konténerbe 400 lőszer mellett egy percenként 1100 lövés tűzgyorsaságú, 1900 méter távolsáig hatásos 12,7 milliméteres M3P nehézgéppuska vagy állványon egy 7,62 milliméteres, hatsövű M134-es géppuska is

helyezhető. A két, oldalra kinyúló fegyvertartó állvány szükség esetén gyorsan és könnyen fel- és leszerelhető, így az MD-530F üzemeltetői pillanatok alatt képesek váltani a kiképzési, a felderítési vagy éppen a közeli légítámogatási feladatok között.

Az alacsony felszállótömeg miatt a gép védelmét minimális mértékben segítik az olyan, „komolyabb” harci gépeken megszokott eszközök, mint a páncélzat, az aktív elektronikai önvédelmi rendszerek és infravörös zavarók. Így a gép túlélőképessége leginkább a pilóta tudásán múlik.

EGY RÉGI CIMBORA

Az amerikai hadsereg nem szabványosított (azaz a hadseregben nem rendszeresített, de baráti, szövetséges

**Az MD-530F
nehézgéppuskája tüzelés
közben.**

A helikoptereket C-17-esekkel vitték Kabulba.

Amerikai gép, afgán személyzet.

országok által alkalmazott, amerikai gyártású) helikopterekkel foglalkozó programirodájának kellőképpen homályosan megfogalmazott közleménye szerint meg nem nevezett országok 6–120 gépet rendeltek, míg az igényelt forgószárnyasok átadása öt esztendőn belül megtörténik. A szakértők szerint több mint egyértelmű, hogy a megvásárolni szándékozott MD-530F-ek döntő többsége Afganisztánban fog kikötni. Nem véletlen a vélekedés: az ország fejlődő légierejének egyik alaptípusa, egyben a Mi-35-ösök mellett a legfontosabb harci, illetve közeli támogató helikoptertípusa a Cayuse Warrior, amely jelentős szerepet tölt be a leendő pilóták képzésében is.

A most megrendelt helikoptereket a felfegyverzés lehetőségét biztosító, továbbfejlesztett csomaggal látják el. Ez magában foglalja a 70 milliméteres Hydra rakétacsalád tagjaiból

MAGYAR HONVÉD

**A Cayuse Warrior
fontos szerepet tölt be
a közép-ázsiai ország
légierejében.**

az akár 8 kilométer távolságból is indítható M151-es repesz-romboló és az M274-es füstvető változatokat. A helikopterek mellett elektrooptikai és infravörös kamerarendszert kapnak, így éjjel is alkalmazhatók lesznek harci feladatokra. Szakértők szerint valószínű, hogy később az afgán MD-530F-ek is megkapják az APKWS irányított rakétarendszert. Ez a már említett Hydra és egy félaktív lézeres önirányító rendszer kettőse. A költséghatékony, de pontos fegyvert a normál, nem irányított rakétablokkból lehet használni. Természetesen a csomag része a kiképzés és a logisztikai, műszaki támogatás is.

Az afgán Super Tucano-k április óta járnak éles bevetésekre.

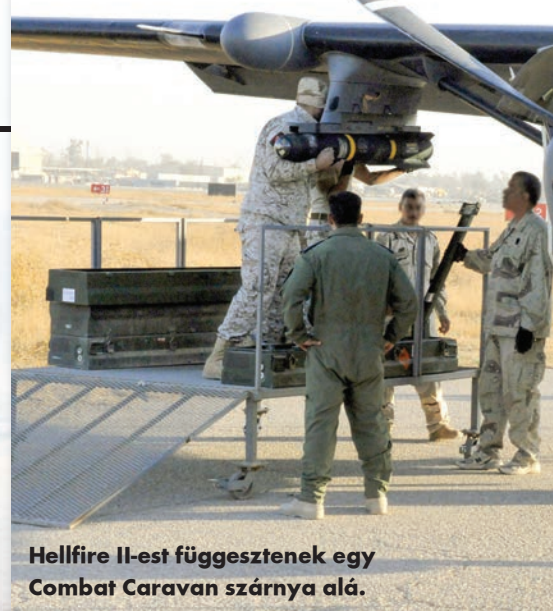

SAJÁT LÁBRA ÁLLNI

Az afgán légierőnél persze még igen komoly előrelépések szükségesek a merev- és forgószárnyasok beszerzését, illetve az azokat repülő személyzet képzését illetően. Ebből a könnyebbik a „vasak” kiválasztása, leszállítása és hadrendbe állítása – komoly amerikai segítséggel. Idén

már megszavazott az amerikai Kongresszus egy csomagot, amelynek értéke közel 814 millió dollár. Kell is a segély, hiszen ebből az összegből kívánják például megkezdeni a jelenleg használt Mi-17V1-esek és V5-ösök lecserélését használt, de nagyjavított UH-60A Black Hawk-okra. Az amerikai hadsereg állományából már korábban kivont és konzerválva tárolt, közepes szállítóhelikoptereket némi (elsősorban a kommunikációt és a navigációt érintő) modernizálással adják majd át az afgán légierőnek. Az első csoportban 53 darab UH-60 Black Hawk érkezik majd. Kérdés,

lesz-e elég kiképzett pilóta és műszaki katona a hadrafoghatóság biztosításához? Ne felejtsük el, hogy Afganisztánban évtizedek óta a szovjet/orosz Mi-8-asokat és Mi-17-eseket alkalmazzák, ezen a típuscsaládon gyűlt össze minden tapasztalat, legyen szó repülésről, szerelésről, kiképzésről, műveletekről. Ehhez képest amerikai nyomásra kell most egy teljesen más technikára átállniuk: az amerikai kép-

Hellfire II-est függesztenek egy Combat Caravan szárnya alá.

viselők és szenátorok szerint ugyanis nem járja, hogy Oroszországból vásároljon az Egyesült Államok helikoptereket, alkatrészeket, miközben a két ország között 1989 óta nem tapasztalt feszültség alakult ki. Valamit mindenképp lépni kellett, hiszen az orosz fél érhetően nem sietett segíteni a meglévő Mi-17-esek megfelelő alkatrészellátásában, másrészt az afgán fegyveres erők, azon belül is a különleges műveleti képességű egységek számára létfontosságú a helikopterek támogatása, a légi szállítási kapacitás. 2017 áprilisában 46 darab Mi-17-es állt hadrendben, de ebből 18 repülésképtelen állapotban volt. A tervek szerint a jól bevált orosz típust összesen 159 modernizált UH-60-as váltja fel.

A helikopterek mellett a légi csapásmérő és közeli légi támogató képességet is erősíteni kell, főleg, ha a NATO és az Egyesült Államok valóban fokozatosan csökkenteni kívánja szerepvállalását az afganisztáni

Afgán A-29-esek indulnak feladat-végrehajtásra Kabulból.

Az afgán hadszíntér egyik alaptípusa, az UH-60 Black Hawk.

hadszíntéren. Ebben segíthet az újabb hat Embraer A-29 Super Tucano. Az afgán légierő egy 2013-as amerikai döntés után 427 millió dolláros katonai segélyként húszat kapott a típusból, amelyekből az első négy gép 2016. január 15-én érkezett a kabuli Hamid Karzai nemzetközi repülőtérre. A pilótákat az amerikai Georgia állambeli Moody légibázison képzik át a típusra, s a tervek szerint a teljes, 20 gépes század 2018 végére éri el a harcászaltszükséget. Közben a már a hadszíntéren lévő A-29-esek sem pihennek: a hazai kiképzés mellett április 15-től megindultak az éles bevetések, melyek során a gépek személyzete a törzs alá függesztett 20 milliméteres gépágyút és a szárnyakba épített egy-egy 12,7 milliméteres nehézgéppuskát, továbbá 70 milliméteres rakétákat, valamint 227 kilogrammos, nem irányított bombákat alkalmaznak. A hadszíntér sajátosságait is figyelembe véve említésre méltó, hogy a beérkezett nyolc Super Tucano mindegyike sérülés nélkül teljesítette az eddigi küldetéseket.

A MARADÉK

Megjegyzendő, hogy nem az apró, de alaposan felfegyverzett MD-530F típusú helikopterek beszerzése az egyetlen, kifejezetten a csapásmérésre irányuló fejlesztés az afgán légi-erőnél.

Szeptember 8-án jelentették be, hogy az amerikai Orbital ATK 69,4 millió dollárért szállíthat le egy felderítő és megfigyelő feladatra alkalmas repülőgépet. Bár a Pentagon által kiadott közlemény igen szűkszavú és homályosan fogalmaz, azt azonnal tudni lehetett, hogy egy Cessna AC-208B Combat Caravanról van szó. A merev futómű-

ves, egyhajtóműves turboprop gép az afgán színekben is évek óta szolgáló Cessna Caravan könnyű szállító gép alaposan átépített változata. Ez a modell a pilótákat védő kevlar páncélzatot, illetve ATK STAR típusú, nappal és éjjel is használható, a gép aljában egy girosztabilizált gömbtoronyba helyezett felderítő kamerarendszert kapott, míg szárnyai alatt AGM-114M vagy K változatú, lézeres félaktív vagy radarirányítású irányított rakétákat is hordozhat. A még 2016-ban megrendelt és várhatóan 2019 első felétől kifejezetten a különleges erők támogatására bevetendő másik öt Combat Caravan is épp ilyet fog használni.

Az irányított páncéltörő rakéták reneszánsza

A lengyelországi Kielcében megrendezett MSPO haditechnikai kiállításon a páncéltörő rakéták piacának egyik nagyágyúja, a Rafael több mint optimista képet festett a kelet-európai lehetőségekről. Nem is alap nélkül: a közel két évtizedes stagnálást komoly haditechnikai fejlesztések váltották fel a térség több államában, s mivel a páncéltörő képesség ismét az egyik legfontosabb területté vált (köszönhetően a kelet-ukrajnai tapasztalatoknak és az orosz hadsereg jelentette fenyegetés felerősödésének), így nem meglepő, hogy a Rafael Spike rakétacsalád is szép sikereket ért el.

Az izraeli cég a megnövelt hatótávolságú Spike LR irányított rakétát több járműgyártó vállalattal együttműködésben kínálja EuroSpike leányvállalatán keresztül a kelet-európai országok haderőinek, eredménytel. Litvánia például 2016-ban az Artec-től vásárolt 88 darab Rheinmetall Boxer 8×8-as kerékképletű, gumikerekes páncélozott csapat szállító harcjárművet, amelyekhez a Rafael szállítja a Samson Mk II távirányítású fegyvertornyot. Ebbe a 30 milliméter

űrméretű gépágyú és a 7,62 milliméteres géppuska mellett a Spike LR is helyet kapott. Megjegyzendő, hogy Litvánia már egy másik, szintén a világ élvonalába tartozó rakétát, az amerikai FGM-148 Javelin-t is hadrendbe állította. A lövészelegységek által használt mobil indítóegységből hetvennégyet, s mellé 220, az indítás után önirányító, a páncélozott járműveket felülről, a páncélzat leggyengébb részén is támadni képes rakétát vásároltak hétmillió euró értékben.

Szakértők szerint a cseh hadsereg 2015 decemberében indított tenderén is a Javelin lehet a befutó: a beszerzésre 254 millió koronát különítettek el. De miért is ennyire népszerű ez a fegyver? Nos, a felhasználók elsősorban a könnyű kezelhetőségre, illetve ebből adódóan a kezelőszemélyzet kiképzésének egyszerűségére hivatkoznak, továbbá arra, hogy az eszközt kiemelkedő eredményekkel alkalmazták valós hadszíntéri körülmények között. Igaz, az 1996 óta használt rakéta – amelyből eddig több mint 40 ezret adtak el – nem olcsó: nagyjából negyedmillió dollárba kerül egy példány, az indítóegységgel együtt. Cserébe, ha a képernyőn sikerrel megtörténik a cél

befogása, akkor már csak az indító-gombot kell megnyomni. A Javelin ezután semmilyen további irányítást nem igényel, a kijelölt célt önállóan, infravörös keresőfejének használatával követi és semmisíti meg. A megfelelő páncéltörő képességet kumulatív sugárral éri el. Alkalmas megerősített fedezékek, géppuskafészek, épületek, járművek támadására is. Az iraki, az afganisztáni, illetve a szíriai hadszíntéren éppen ez utóbbi képességeit használják ki. Tudósítások szerint a nyugati különleges erők számos esetben semlegesítettek a megbízható Javelinnel olyan gépjárműveket, amelyekkel az „Iszlám Állam” nevű terrorszervezet öngyilkos merényletet akart végrehajtani.

VEVŐHALÁSZAT

A biztos üzlet mellé további lehetőségek várhatnak az izraeli védelmi ipari óriásra. A szlovén hadsereg két dandárja már jelenleg is használja a Spike-család közepes és nagy hatótávolságú változatait, mint gyalogsági páncéltörő rendszereket. Az ország

AZ ELMÚLT NÉHÁNY ESZTENDŐBEN ISMÉT FELÉRTÉKELŐDTEK A HAGYOMÁNYOS VÉDELMI FELADATOKRA OPTIMALIZÁLT FEGYVERRENDSZEREK, ÍGY AZ IRÁNYÍTOTT PÁNCÉLTÖRŐ RAKÉTÁK. A NATO KELETI SZÁRNYÁNAK SZINTE MINDEN ORSZÁGA KOMOLY FEJLESZTÉSEKBE FOGOTT EZEN A TERÜLETEN.

ÁTÜTŐ SIKER

A Spike akció közben.

Javelin közvetlenül az indítás után.

botrányos körülmények között szerzett be finn Patria AMV gyalogsági harcjárműveket. A 2006-ban megrendelt 135 darab, szlovén elnevezéssel SKOV 8×8 Svarun-ból végül 2012-ig csupán 30 érkezett be. Ez viszont kevésnek bizonyult, így hamarosan újabb, akár 50 darabos beszerzés várható. A megváltozott biztonsági környezetben ugyanakkor már nem lesz elegendő a tornyok fegyverzete, a 12,7 milliméteres nehézgéppuska vagy a 40 milliméteres Mk19 gránátvető. Ha pedig a fejlesztés során az irányított páncéltörő rakétákra esik a választás, kézenfekvőnek tűnik a szlovén hadseregnek már hadrendben álló Spike LR beszerzése.

A szerb Bumar irányított páncéltörő rakéta bemutatópéldánya.

A Javelin használható könnyű terepjáró gépkocsikról is.

Szintén üzletet lát a Rafael a román hadsereg Mowag Piranha-flotta bővítésében. A szomszédos ország hadereje 31 darab Piranha IIIC 8×8-as páncélozott csapatszállítót használ. A 12,7 milliméteres nehéz-

géppuskának helyet adó távirányítású torony vélhetően szintén kevés lesz a 2016. december 30-án megrendelt, egyelőre

ismeretlen számú járműnek. A reális fenyegetést jelentő páncélozott járművek ellen célszerű lehet egy gépágyút és páncéltörő rakétákat is fogadni képes, nagyobb harcértékű torony alkalmazása.

A Hellfire rakétákkal felszerelt OH-58D helikopterek a közeli támogatás megfelelő eszközei: ezt Irakban is bizonyították.

Érdeemes megjegyezni, hogy a román hadsereg modernizált MLI-84M lánctalpas gyalogsági harcjárművét a 20 milliméteres Oerlikon KBA gépágyú mellett éppen a Rafael Spike-kal szerelték fel.

HORVÁT KARMOK

Horvátország egy másik utat is választott a páncéltörő képességek bővítéséhez: helikoptereket és ahhoz irányított rakétákat vásároltak. A kelet-közép-európai térség több államától eltérően nem leépítette, hanem bővítette harcihelikopter-állományát. Ehhez az Egyesült Államokhoz fordult segítségért. Az amerikai hadsereg hadrendből kivont, de még megfelelő üzemidő-tartalékkal rendelkező OH-58D Kiowa Warrior könnyű felderítő és támogató forgószárnyaiból választottak ki tizenhatot, még 2015-ben. A főrotor fölé szerelt, a Boeing fejlesztette felderítőrendszer nem csupán nappali és infravörös kamerarendszert, de lézeres céltáv mérőt és célmegjelölőt is tartalmaz. Ezek segítségével pedig már használható az AGM-114K Hellfire II féllaktív lézervezérlésű páncéltörő rakéta. Ebből a helikopter mindkét oldalán két-két darabot lehet felfüggeszteni. Figyelembe véve azt, hogy alkalmazásukhoz elegendő csupán a rotoragy feletti felderítő-

Horvát Kiowa Warrior-ok a rotor feletti felderítőrendszerrel.

rendszert „kidugni” egy fasor, épület vagy hegygerinc mögül – vagyis maga a gép takarásban marad –, igen hatékony páncéltörő eszközt alkalmazhat majd déli szomszédunk. A horvát kormány szeptember 7-én döntött arról, hogy 3,2 millió dollárért Hellfire II-eseket vásárolnak a Kiowa Warrior-ok számára. Az új rakéták 2020-ban érkeznek Horvátországba.

A földön sem maradt el a fejlesztés déli szomszédainknál: az izraeli Elbit Systems nyerte el a 126 darab horvát Patria AMV 8×8-as páncélosok a cég UT30MK2 típusú távirányítású tornyát kapják meg, amelyben egy-egy 30 milliméteres gépágyú és párhuzamosított 7,62 milliméteres géppuska mellett szintén a Rafael Spike LR várja az ellenséges támadókat.

SAJÁT ERŐBŐL

Érdeemes szólnunk a szerb Bumbar páncéltörő rakétakomplexumról is. A belgrádi Haditechnikai Intézet mérnökeinek munkáját dicséretre méltó fegyver akár zárt helyről, például egy szobából is használható – ami városi hadviselés esetén több, mint hasznos. A rakéta vezetékes irányítású, azaz zavarvédett, a parancsjeleket a hátuljáról lecsévélődő hajszálvékony huzalon keresztül kapja az indítóegységtől.

A tandem kumulatív robbanófej a gyártó információi szerint 900 milliméternyi páncélzat átégetésére képes. A jelenleg 60–600 méteres hatótávolságot 1000 méter fölé szeretnék feltornáztatni, s a vezetékes mellett a lézeres féllaktív irányítási mód alkalmazása is a tervek között szerepel.

Rafael Samson Mk II toronnyal ellátott Boxer páncélosított harcjármű.

Katonai újságírók kongresszusa

OKTÓBERBEN MAGYARORSZÁGON TARTJA KONFERENCIÁJÁT AZ IDÉN 40 ÉVES EURÓPAI KATONAI ÚJSÁGÍRÓK SZÖVETSÉGE (EUROPEAN MILITARY PRESS ASSOCIATION – EMPA). A SZERVEZET TAGSÁGÁT CIVILEK ÉS KATONÁK VEGYESEN ALKOTJÁK, CSALÁDIAS KÖZÖSSÉGET FORMÁLVA. ALAPÍTÁSÁT EGYKOR A NÉMET ANYANYELVŰ ÁLLAMOK KEZDEMÉNYEZTÉK.

Az EMPA működésének célja a tapasztalat- és információcsere, kapcsolati háló kialakítása a szakmán belül. Az újságírók személyesen is tagok lehetnek, de a mai napig működik egyfajta intézményi tagság. Ez esetben egy-egy sajtóorgánumban, jellemzően újság a regisztrált tag, meghatározott szavazati joggal, amit az adott médiumot képviselő kollégák adnak le.

Magyarország évtizedekre visszanyúló szövetségi múlttal bír. Az idén harmadszor tartják meg hazánkban az EMPA-kongresszust, a szervezet legfontosabb eseményét. A rendezés joga évről évre vándorol a tagország-

HARMADSZOR MAGY

gok között; legutóbb 16 éve lehetünk házigazdái e jeles eseménynek.

2015-ben határozta el a HM Zrínyi Nonprofit Kft., hogy újra pályázik a rendezés jogára. Az ötlethez megnyertük a Honvédelmi Minisztérium támogatását is. Ennek birtokában és a pályázati anyag alapján az EMPA elnöksége hazánkban ítélte a 2017-es vendéglátói szerepet. A tavalyi, oslói kongresszuson ismertetett programterv tetszést aratott a tagság körében. Megtiszteltetésnek tartjuk, hogy vendégül láthatjuk a több mint 30 országot tömörítő szervezet képviselőit, és megmutathatjuk nekik a Magyar Honvédség legfontosabb képességeit, megismertethetjük velük a magyar hadtörténelem néhány fejezetét, és a hazai katonai sajtó működési modelljét. Utóbbi mintaértékű, alig van Európán belül olyan ország, ahol ennyi kommunikációs képesség tömörül egy szervezetben, mint nálunk.

Az ötnapos rendezvény során ellátogatunk a Magyar Honvédség két alakulatához, a honi tisztképzés fellegvárába, a HM Hadtörténelmi Intézet és Múzeumba, valamint részletesen bemutatjuk társaságunk kommunikációs ágazatának képességeit is. A Ludovika Campuson előadást hallgathatnak meg a résztvevők a Ludovika Zászlóalj működéséről, Szolnokon betekinhetnek az MH

2. vitéz Bertalan Árpád Különleges Rendeltetésű Dandár mindennapjaiban, Kecskeméten pedig testközelből ismerkedhetnek a Gripenekkel.

A program során – a tervek szerint – bemutatkoznak a különböző magyar haditechnikai cégek is: például a HM EI Zrt. és a HM ArmCom Zrt. A HM Currus Zrt. a vendégek utaztatására rendelkezésünkre bocsátotta az egyik saját fejlesztésű buszát.

A középfokú katonai képzést sem hagyjuk ki a sorból: a Kratochvil Károly Honvéd Középfokú Kollégium diákjai angol nyelvű prezentációt tartanak intézményük működéséről.

(Felvételeink a tavalyi oslói kongresszuson készültek.)

ARORSZÁGON

Népszerű honvédelmi táborok

ÓRIÁSI SIKERREL ZÁRULTAK A HONVÉDELMI MINISZTERIUM ÁLTAL MEGHIRDETETT NYÁRI HONVÉDELMI TÁBOROK. A TAPASZTALATOKRÓL ÉS A TERVEKRŐL DR. ELEKI ZOLTÁN EZREDESSSEL, AZ MH HADKIEGÉSZÍTŐ, FELKÉSZÍTŐ ÉS KIKÉPZŐ PARANCSNOKSÁG HONVÉDELMI FELKÉSZÍTŐ ÉS KATONAI TESTNEVELÉSI OSZTÁLYÁNAK VEZETŐJÉVEL, A PROJEKT FELELŐSÉVEL BESZÉLGETTÜNK.

IGÉNY VAN RÁ

– A Magyar Honvédség a tárca iránymutatása alapján tavaly egységesítette a különböző alakulatoknál szervezett nyári táborok struktúráját. Miért volt erre szükség?

– Kezdetben az adott alakulat csak a katonák gyermekeinek szervezett nyári, szünidei tevékenységet. Egy idő után megjelentek a „külsős” fiataloknak szóló táborok is, de azok nem egységes rendszerben működtek. Ezek a programok már a katonai nevelést és a honvédség népszerűsítését igyekeztek a középpontba állítani. Láttuk, hogy a fiatalokat érdekli a dolog, izgalmasnak tartják a katonai környezetet és az ezzel járó kihívásokat. Egyre nagyobb igény mutatkozott a táborokra, ezért úgy döntöttünk, hogy egységes arculat alapján szervezzük meg azokat. Szerettük volna, hogy a szülők is lássák: a honvédségi táborokban a gyermekek komoly tapasztalatokat és olyan élményeket szerezhetnek, amelyek egyfelől megkedveltethetik velük a katonaságot, másfelől elég izgalmasak ahhoz, hogy azt az egy hetet saját maguk is tartalmasnak ítéeljék.

– Miben különbözött a 2017-es táboroztatás a tavalyitól?

– Rengeteg tapasztalatot szereztünk az első évben, ezek alapján kezdtük el fejleszteni a rendszert.

Tavaly 12 turnust indítottunk 350 gyerek részvételével, az idén még bennünket is meglepett a jelentkezők száma: 13 helyszínen több mint 27 turnust szerveztünk összesen 927 fiatalnak. Tizenegy helyőrség és tizenegy közreműködő szervezet vett részt a lebonyolításban Győrtől Debrecenig.

– **Melyek azok a tematikus jegyek, amelyek minden táborban megegyeztek, és miben különböztek egymástól az egyes helyszínek programjai?**

– A fiatalok ugyanabban a katonai környezetben voltak a különböző helyszíneken, laktanyában is táboroztak. A napirend szintén közös alagra épült az ébresztővel, rendrakással, testmozgással, sportjátékokkal, vetélkedőkkel, lövészet-jellegű foglalkozásokkal, egészségügyi- és túlélési ismeretekkel, éjszakai menetekkel. Ezeket túl azonban mindenhol olyan ismereteket sajátíthattak el, amelyek az adott tábor szervező alakulat vagy szervezet specialitásai. Így hozhattunk létre önvédelmi, bűvár, lövészejellegű, lovas hagyományörző vagy éppen zenesz táborokat.

– **Mennyire jellemző, hogy a jelentkezők inkább a lakóhelyükhöz közel eső táborra választják?**

– Úgy tapasztaltuk, hogy nem feltétlenül eszerint döntöttek. Az ország minden részéről érkeztek a táborokba, tehát az érdeklődési terület volt a döntő, nem a lakóhely.

Olyan fiatal is volt, aki két különböző táborba jelentkezett, s mindkettőn részt vett.

– **Végeztek előzetes fizikai felmérést a gyerekek között?**

– Nem. Nem is lett volna rá szükség. Ez nem kiképzőtábor, és nem is arról szól, hogy maximális terhelésnek tegyünk ki valakit. A célunk a honvédelmi nevelésen és a katonai élet megismertetésén túl az volt, hogy a fiatalok jól érezzék magukat.

– **Melyek voltak a legkedveltebb táborok?**

– Mindegyik rendelkezett valami sajátossággal, ami csak az adott helyet jellemezte. Különlegességnek számított a táborfalvai lovas hagyományörző tábor, amit az MH Bakony Harckiképző Központ szervezett, a legnépszerűbb pedig talán a szentesi bűvartábor volt, ott már május közepén betelt a létszámkeret.

– **Milyen visszajelzéseket kaptak a táborozások é g n?**

– Rengeteg szülő adott hangot elégedettségének, illetve annak, hogy szeretnék, ha a gyerekük jövőre is részt venne valamelyik tábor programján. Ami számunkra legalább ilyen fontos, az a táborozók visszajelzése. A turnusok végén egy kérdőívet töltöttünk ki velük, amelyben hagyunk helyet a gondolataik, ötleteik kifejtésére is. Ezeket a javaslatokat nagyon komolyan vesszük, s amit érdemesnek találunk, azt a kiértékelés

után bele is építjük a jövő nyári táborok rendszerébe.

– **Mikor kezdik el a felkészülést 2018 nyarára?**

– A logisztikai és pénzügyi felkészülés máris elkezdődött. Októberre összesítjük az ideiglenes tapasztalatokat, tartunk egy konferenciát a tábor-szervezők részére, hogy őket is meghallgassuk. Monitorozzuk azt is, hogy az ország mely részéből, milyen iskolatípusból és mi iránt érdeklődnek a legtöbben. Ezt összevetjük a táborozók részéről felmerült igényekkel, hogy decemberre már láthassuk, melyik helyőrségben milyen tematikájú táborra, hány fő részére tudunk szervezni. Februárban, márciusban már a táborvezetőknek és az ott dolgozó katonáknak szeretnénk felkészítést tartani.

– **Ha az eddigi tendenciát tekintjük, jövőre még nagyobb túljelentkezéssel számolhatnak...**

– Számolunk is, ennek alapján kezdjük a munkát. Ha minden a tervek szerint alakul, 2018 nyarán több ezer fiatal várunk majd a honvédelmi táborokba. Igény jól láthatóan van rá, a mi dolgunk, hogy biztosítsuk számukra a megfelelő körülményeket.

Családi nap
Pápán

KÖZÖS

ÉLMÉNYEK

AZ MH PÁPA BÁZISREPÜLŐTÉREN DOLGOZNI IGAZÁN KÜLÖNLEGES, HISZEN A MEGANNYI NEMZET ÁLTAL KÖZÖSEN MŰKÖDTETETT NEHÉZ LÉGI SZÁLLÍTÓ EZRED IS ITT TELEPÜL HÁROM BOEING C-17 GLOBEMASTER III TÍPUSÚ REPÜLŐGÉPPEL. A KÜLÖNLEGES MUNKA SOKAT KÖVETEL MEG A REPTÉREN SZOIGÁLÓKTÓL ÉS HOZZÁTARTOZÓIKTÓL EGYARÁNT: AZ Ő ÜNNEPÜK VOLT AZ ALAKULAT CSALÁDI NAPJA.

Látványban gazdag programsort kínált az immár ezredszintű MH Pápa Bázisrepülőtér vezetése a családi nap látogatói számára. Az alakulat parancsnokától megtudtuk, mintegy ezerhatszázán érkeztek a rendezvényre. Gangler László ezredes azt is megjegyezte, hogy a nagy érdeklődés a bázisrepülőtéren települő szervezetek összefogásának is köszönhető. Harmadik családi napjukat ugyanis közösen szervezték meg olyan külföldi szervezetekkel karöltve, mint például a Nehéz Légi Szállító Ezred (HAW) vagy a stratégiai légi szállítási képességet (SAC) menedzselő NATO-programiroda, a NATO légi szállítást kezelő (NAM) programirodája és a Boeing vállalat.

– Sokat dolgozunk és bizony nagyon eltérő időrendben, emiatt sokszor vagyunk távol a szeretteinktől. A biztonságos és nyugodt munka háttérét viszont a családok adják. Ezért nagyon fontos és különleges rendezvény minden évben a családi nap – fogalmazott a parancsnok.

A szervezők számtalan gyerekprogrammal és játéklehetőséggel készültek. Az ugrálóvár, a lovasjászműsor, továbbá a Magyar Honvédség különböző alakulatainak bemutatói, a katonai hagyományörző csoportok információgazdag kiállítása és előadása bőséges kínálatot nyújtott az érdeklődőknek. A felvonultatott technikai eszközök között a fiatalok kedvence a Mi-17-es helikopter és az MH Pápa Bázisrepülőtér tűzoltóautója volt.

A Mi-17-es ráadásul több fel- és leszállással is megörvendeztette a

Snoj Péter ❖ A szerző felvételei

nézőket. Az önmagában is igen látványos programelem azonban egy még nagyobb mutatvány kezdetét jelezte, hiszen a felhők között olykor eltűnő forgószárnyas ejtőernyősökkel együtt emelkedett a magasba; ők pedig az ugrást követően valamennyien megdöbbentő precizitással érkeztek meg a kijelölt zónába. Jutalmuk a közönség vastagsa volt.

HÁTORSZÁG

Ott voltunk, teljesítettük

A ZRÍNYI FUTÁSA

Szűcs László és Trautmann Balázs

TÖBB EZREN VETEK RÉSZT AZ IDEI NATO-FUTÁSON, AMELYNEK SORÁN A MEZŐNY A VÉRMEZŐRŐL INDULT, HOGY AZTÁN A BUDAI VÁRBA FELKAPASZKODVA A KAPISZTRÁN TÉREN ÉRJEN CÉLBA. A RAJTVONALON FELSORAKOZOTT A HM ZRÍNYI NONPROFIT KFT. SZÁMOS MUNKATÁRSA IS, AKIK KÖZÜL MOST HÁRMAN OSZTJÁK MEG ÉLMÉNYEIKET MAGAZINUNK OLVASÓIVAL.

PEST
NATO FUTÁS

egy perc után vettem vissza a szalag sebességét és váltottam vissza kocogásról gyaloglásra, még mielőtt egy szívroham elvitt volna az örök futó-

gyek futni, majd jövök! Feleségem tekintetét míg élek, nem felejttem el. Úgy vélem, azt hitte, meghibbantam, esetleg megártott az előző este elfogyasztott pohárnyi chardonnay. Hogy mit csinálni? – kérdezett vissza, s biztos vagyok benne, hogy körülnézett, hova rejtettem el a kandi kamerát.

TÍZEZER LÉPÉS – FUTVA

Tíz kilométer, azaz cirka 10-11 ezer lépés. Valójában nem is olyan sok, ha az ember kényelmes, városnéző sétaként gyalogolja le. Futva azonban már más dimenzió. A tíz kilométer – a félmaraton, majd később a maraton előtt – az első olyan „vízválasztó táv”, amit minden futó szeretne minél hamarabb elérni. Egy olyan lélektani határ, ami egyrészt bizonyíték arra, hogy „igenis, képes vagyok megcsinálni”, másrészt kellő pszichés alap a továbblépéshez, a fejlődéshez.

Ha valaki megkérdezné, miért kezdtem el futni, gyanítom nem tudnék rá értelmes választ adni. Hiszen másfél évvel ezelőtt is azt hangoztattam: fusson, akit kergetnek, s magamban megmosolyogtam azokat, akik szabadidejükben futócipőt húztak és nekiálltak róni a monoton kilométereket. Aztán egy szombat délután azon kaptam magam, hogy jegyet veszek egy konditerembe, hogy kipróbáljam a kardiokerékpárt és igen, a futópadot. Az első kísérlet kijózanító volt: alig

mezőkre... Nincs mese, puding vagy! – jegyeztem meg magamnak, s szinte biztos voltam benne, hogy az én futókarrierem itt véget is ért. Aztán néhány kardiobiciklizéssel és futópadi sétával eltöltött hónap után egyszer csak „kattant egyet az agyam”, s arra gondoltam, tesztek még egy próbát. S láss csodát, fél órát, közel négy kilométert futottam egyhuzamban.

Két nappal később, egy kellemes őszi este otthon bejelentettem: me-

Szóval így kezdődött. Először csak 3-4 kilométert kocogtam, majd fokozatosan növeltem a távot, s az év utolsó napján elindultam életem első, 7 kilométeres futóversenyén. Célba érve tudtam, számomra sem lehetetlen a 10 kilométeres táv... Azóta is hetente egyszer-kétszer járok el futni, az „első vízválasztó távot” már többször teljesítettem. Nálam régebben és jóval többet futó barátaim – név szerint Attila, Gábor és Laci – kérdezték, hogy miért nem indulok a szeptemberi NATO-futáson?

Jó a verseny, könnyű a pálya, pikk-pakk túl vagy rajta – mondták. – Végül is miért ne? – válaszoltam nekik. Aztán hamar kiderült: a szervezők megváltoztatták a korábbi évek versenyeinek útvonalát és a pesti „sík” helyett a budai várban, a Kapisztrán téren van a befutó. Azaz az utolsó két kilométeren a budai rakpartról fel kell kaptatni a várba. Egy gyilkos emelkedőn...

Persze a férfiúi büszkeség ekkor már nem engedte a „hátra arcot”,

ellenben itt volt a „történelmi pillanat”, hogy futóbolond munkatársaimat is megfertőzzem a gondolattal: a HM Zrínyi Nonprofit Kft. csapatának is indulnia kell a NATO-futáson; ha már katonai sajtó vagyunk, ott a helyünk. Feith László és

Trautmann Balázs kollégák azonnal benne voltak a buliban, s gondolkodás nélkül csatlakozott hozzánk ügyvezetőnk, Benkóczy Zoltán is. Egy kör-email után pedig az is kiderült, hogy a cégnél vannak még jó néhányan, akik szívesen ott lenné-

nek szeptember 24-én a Vérmezőn, a rajtnál. Végül a 10 kilométeres távon (az egyéni és a váltófutásban) tizenhárman, a 4 kilométeres Várfutáson pedig hatan öltötték magukra a külön erre az alkalomra szitáztatott szürke színű egyenpólókat.

Tíz kilométer, azaz cirka 10-11 ezer lépés. Valójában nem is olyan sok, ha az ember egy kényelmes, városnéző sétaként gyalogolja le. Futva azonban már más dimenzió... – gondoltam, miközben dr. Simicskó István honvédelmi miniszter jelt adott az indulásra. Hazudnék, ha azt mondanám, nem volt bennem a félsz: mi lesz, ha mégsem vagyok eléggé felkészült erre a futásra; mi lesz, ha félúton „elfogyok”, ha kifog rajtam az emelkedő, ha túllépek a szintidőt és szégyenszemre a záróbuszon utazva kell beérem a célba. Köszönet Balázsnak, aki beáldozta saját versenyét és felajánlotta: végig ott fut mellettem, diktálja a tempót, s ha kell, a hátán visz be a célba. Az ő szerencséje, hogy erre nem került sor, s bár az emelkedő nem esett túl jól – bevallom férfiasan, itt egy részen sétáltam –, végül

bőven szintidőn belül futottam át a célkapun. Fáradtan, leizzadva, de boldogan! Sikerült! A befutóérem még alig került a nyakunkba, mikor egymásra néztünk Balázssal: jövőre is jövőnk.

CSAK NE ESSEN...

Kicsit félve bújtam ki a takaró alól vasárnap reggel: a hálószoba ablakán nyúlós, szürke felhők köszöntek be. Ne már, hogy az első, budapesti futóversenyemen esőben kelljen hegynek felfelé futni...

Pedig olyan szépen indult minden. A cégnél összejött jópár lelkes, több-kevesebb tapasztalattal rendelkező kolléga, az ügyvezetőtől a légi fényképészen át a szerkesztőig. Körlevél, regisztráció, borítékban érkező rajtszám és biztosítótűk, térkép az útvonalról, mi kell más? Mondjuk, hogy ne essen... Persze-persze, a kőkemény maratonista arcok kinevetnék még talán a Maria hurrikánt is, de hol vagyok én ettől? Messze: egészen pontosan egy második félmaratonnyira, hiszen 21 kilomé-

terre már többször is hitelesítettem magam. Szerencsére a reggeli, rituális és létfontosságú kávézás végére már kezdett kiderülni az idő is, így egyre optimistább hangulatban húztam fel a sokat látott Brooks-omat, a Washingtonban turizott kabalarövidnadrágot, az akciós futózkodni – becsületes amatőr futó vagyok, bevallom. Nekem ennyi bőven elég.

A helyszínre érve már a tévéadásokból jól ismert nyüzsgés, a mindenhol melegítő-sprintelő, elszánt arcú profik, a kevésbé futásorientált, de annál lelkesebb, csacsogó hölgyek, urak vártak. Nekem minden új volt, hiszen a kedvenc – Úri és Felsőfarkasd között, helybéli összefogással megrendezett – évenkénti félmaratonon kívül nem futottam más rendezvényen. Pláne nem Bu-

dapesten, pláne nem fel a várba. Én inkább a város szélén, Buda északi hegyein futok, egyedül, de a kíváncsiság nagy úr, úgyhogy vasárnap fél tizenegykor már a rajthely környékén egyeztettünk a csapattársakkal. Itt és most mindenki egyenlő: futótárs.

Felsorakozás, duda, indulás, a versenyzők tömege az első kilométeren, az Alagútig hullámzik. Megindulunk, meg-megtorpanunk, mosolygunk, beszélgetünk, integtünk a minket fotózó spanyol fiataloknak. Persze már itt fel-feltűnnek az egyenruhák, a zubbonyos-bakancsos katonafutók, vagy éppen a Suhanj! Alapítvány önkénteseinek csapata. Valahol a Bem rakparton találkoztam azzal a huszárral, aki 17 kilogrammos felszerelésében,

kezében magyar zászlóval teljesíti a távot. Oké, nem csizma, hanem egyenruhájával színben tökéletesen harmonizáló futócipő volt rajta, de szerintem ez bőven befér.

Ahogy a jelek szerint befért az időszakos lezárások miatt sorban ragadt autósoknak is: egyetlen dudálást, kiabálást, rossz szót nem hallottam, pedig nemcsak az Alagút és a Margit híd között futott az ezerszínű ember-tömeg, hanem visszafordulva a budai alsó rakpartot is „szövetséges művelti területté” varázsoltuk. A Lánchídról turisták tucatjai integettek: a futás már minden „rendes” nyugat-európai városban utat talált magának, így számukra is teljesen természetes volt, hogy néhány ezer embernek vasárnap dél körül pont ez volt a legjobb elfoglaltsága.

Még akkor is, ha a Váralja utcára kanyarodva már a budavári palota felé vezető emelkedő várt ránk. Itt a kevésbé edzett sportolóknak a séta sem volt szégyen, hiszen a legtöbben nem a minél jobb időeredményre hajtottak. A Kapisztrán tér felé suhanva megint előkerült az a lelkes német hölgy, aki egy fekete-vörös-arany színű tollseprűvel felvértezve biztatta az izzadó sportembereket. Egy kanyar, még egy, cél, öröm, fotó, túlélőcsomag nápolyival és innivalóval. Közös fotózkodás, szelfik kattannak mindenhol, csokipapír szigorúan a szemetesbe, kulturált sportolók vagyunk.

Jövőre veletek ugyanitt. És veled, kedves Olvasó!

VISSZA A JÖVŐBE

„Te, figyu! Lesz ez a NATO-futás. Indulunk egy páran a cégtől. Csak 10 kilométer a táv, jöhetnél te is.” Szűcs Laci intézte hozzám e szavakat, melyek után kevéssel én is tagja lettem a Zrínyi futócsapatának. Persze később megtudtam, hogy 4 kilométeren vagy a 2×5 kilométeres váltóban is indulhattam volna, de ekkor már – legalábbis arcvesztés nélkül – nem lehetett visszakozni.

Odahaza bejelentettem a nagy hírt. Drága kislányom, Iza (a KSI atlétikai szakosztályának ifjú reménysége) ennek hallatán úgy érezte, szólnia kell. Ha a papa futóversenyen indul, akkor bizony fel kell készíteni a megmérettetésre, s erre ki más lehetne alkalmasabb, mint ő? Miután így feltette magának ezt a kérdést, majd meg is válaszolta, hatalmas lelkesedéssel vágott bele a gigászi feladatba. Azt hamar belátta, hogy a csapnivaló futótechnikámon ennyi idő alatt nem tud változtatni, így a bemelegítésre helyezte a fő hangsúlyt. Persze a témát illetően akadtak köztünk nézeteltérések. Szerencsére arról végül sikerült lebeszélnem, hogy a procedura keretében fekvőtámaszokat és felüléseket csináltasson velem, a lóbuszról már nem is beszélve. Mindazonáltal a versenyt megelőző este el kellett próbálnunk az egész folyamatot, ami röpké 35 perc volt. Szegény alsó szomszéd, vajon mire gondolhatott, amikor úgy kilenc óra

magasságában a szökdeléssel gyakorlatokhoz értünk?

A futás napján már jó 40 perccel a 11 órás rajt előtt a helyszínen voltunk. Kezdődhetett a bemelegítés. Iza elővette a kis kockás noteszét, melyben a végrehajtandó feladatok szerepeltek szép sorrendben: gimnasztika, szökdelések, futóiskola. És miközben kedves csapattársaim unottan támasztották a Kosztolányi Dezső Gimnázium korlátját, engem egy kilencéves ugráltatott a sulis előtti járdaszakaszon. De a végén aztán rendesen be voltam melegítve ám...

„No, papa, akkor most készen vagyunk. Ismertetem a taktikát. Az első 500 métert nyomd meg rendesen, addigra kialakul egy hosszú sor, állj be, s onnantól haladhatsz saját tempóban. Aztán az utolsó egy kilométeren ismét teljes erőből fuss, és már célba is értél. Ilyen egyszerű.”

Iza e szavakkal engedett ki a rajt-területre, de a kisfiamtól, Marcitól szintén kaptam útravalót. Megengedte, hogy a tigrises sapkájában fussak. Mert az szerencsét hoz.

Sajnos drága lányom, Iza taktikai utasításait rögtön az elején dobhattam a kukába, mert nemhogy az első 500 méteren nem alakult ki semmiféle hosszú sor, de 1,5 kilométer után sem. Talán, ha a mezőny elejéről rajtolok, s nem az utolsó harmadából... A felső rakpartra érve állhattam rá a saját tempóra, a frissítőzónához kb. 21 perccel a rajt után érkeztem, majd kisvártatva megkezdhettem a várba vezető emel-

kedőt. Bevallom, nagyon vártam már ezt a részt. Futva tényleg annyira embert próbáló lesz? A kollégák olyan áhítattal vegyes félelemmel beszéltek róla, mintha az olasz, a francia vagy a spanyol kerékpáros körverseny legendás kaptatóiról, a Stelvióról, a Mont Ventoux-ról vagy az Alto de l'Angliru-ról lenne szó.

A szakasz egy rövid emelkedővel indult, majd jött egy lankásabb rész. Aztán ráfordultunk a Palota útra... No, az már rendben volt: emelkedett is, úgy érzésre hosszúnak is tűnt, s itt aztán tényleg kiderült, hogy kiben mennyi erő maradt a finisre. Sokakban csak annyi, hogy sétálva elérjék az emelkedő okozta megpróbáltatások végét jelentő Dísz teret, ahol a szervezők épp néhány kóválygó turistát hessegettek el a futók útjából. Valamiért e pillanatban jutott eszembe Iza taktikai utasításának az utolsó kilométerre vonatkozó része. Hiszen már szinte a Kapisztrán téri célnál vagyok! No, akkor hajrá! Igen ám, de az valahogy kiment a fejből, hogy innen nem a legrövidebb úton jut el a mezőny a befutóhoz; a versenyzőket ugyanis leterelik a Tóth Árpád sétányra, hogy az Anjou bástya felől érkezzenek célba. De most már nem lehetett lassítani. Balra be egy kis utcába, majd rá a sétányra, s aztán azon végig szellőléptekkel.

Egy kanyar jobbra, majd még egy balra, és már ott is tornyosult előttem a célkapu. Hősies befutó, majd következhetett a táv teljesítésének jutalmaként adott emlékérem átvétele, s legvégül a közös fotó a csapattársakkal. Másnap megérkezett a hivatalos eredménylista, amelyből a helyezésem és az elért időeredményem kívül sok más is kiderült. Például az, hogy a futás alatt 10 évet fiatalodtam. Nem voltam ezzel egyedül, így járt Szűcs Laci és Trautmann Balázs kollégám is: mire célba értem, már nem 1976, hanem 1986 volt a születési évük. Lehet, hogy időugrást hajtottunk végre, olyan gyorsan futottunk?

Feith László

Konferencia Nyíregyházán

HÁROM PILLÉREN

KÉTNAPOS KONFERENCIÁT TARTOTTAK NYÍREGYHÁZÁN, A MAGYAR HADTUDOMÁNYI TÁRSASÁG SZERVEZÉSÉBEN. A „HADTUDOMÁNY ÉS TÁRSADALOM, KÜLÖNÖS FIGYELEMMEL A TISZÁNTÚLRA” CÍMŰ SZAKMAI ESZMECSERÉN DR. SIMICSKÓ ISTVÁN HONVÉDELMI MINISZTER IS TARTOTT ELŐADÁST.

A nyíregyházi Váci Mihály Kulturális Központban megrendezett konferencián többek között szó esett régióink geopolitikai helyzetéről, a hadtudomány és a rendészettudomány kapcsolatáról, valamint a honvédelmi, rendvédelmi és közszolgálati képzésekről. Mindemellett hallhattunk felszólalást tudományos fejlesztésekről, a tiszántúli régió katonai múltjáról, a hazai és külföldi levéltárakról és a hadtörténeti múzeumokról is.

Dr. Simicskó István honvédelmi miniszter előadásában a honvédelem és a társadalom kapcsolatát jelle-

mezve kiemelte a magyar honvédek áldozatkész szolgálatának fontosságát. Beszédében rámutatott, hogy Magyarország biztonsága három pilléren nyugszik. A Magyar Honvédség felkészültségén, tudásán, képességein és szellemiségén, az Észak-atlanti Szerződés Szervezete, vagyis a NATO szövetségén, illetve az állampolgárok hazafias elkötelezettségén. Eppen ezért rendkívül fontos, hogy a Magyar Honvédség felkészüljön a jelen és a közeljövő biztonságpolitikai változásaira. A legfőbb célkitűzéseket illetően a honvédelmi tárca vezetője hangsú-

lyozta: a Zrínyi 2026 honvédelmi és haderő-fejlesztési program egyik legfőbb célja, hogy a modern kihívásoknak megfelelően képes haderőt teremtsen meg.

E program részét képezi az a honvédelmi életpályamodell is, amelynek keretében 2019-ig bezárólag összesen 50 százalékos illetmény-növelésben részesülnek katonáink. A lakhatási támogatás, valamint az egészségkárosodási ellátás rendszere is ugyanígy a honvédség megtartóerejének növelését szolgálja. Az elmúlt huszonhat év legátfogóbb és legnagyobb kiterjedésű haderő-fej-

a tényleges szolgálati időre fizetés, utazási hozzájárulás, ruházati és ételmezzési, valamint elhelyezési ellátás is megilleti. Mindezekon felül a felsőoktatásban tanulók számára honvédségi ösztöndíj is elérhető, amelyről a tárca vezető elmondta: ha valaki egyetemistaként, főiskolásként a tanulmányai alatt köt szerződést a honvédséggel, akkor fél évente 37 485 forintot kap. Ezt követően,

tiszt- és altisztképzési modulok teljesítése esetén, a féléves díj tovább növelhető, így az összeg akár a 62 430 forintot is elérheti. Ez kiegészül a rendelkezésre állási díjjal, valamint a szolgálat utáni fizetéssel.

A Zrínyi 2026 program kapcsán a honvédelmi miniszter arra is felhívta a figyelmet, hogy a kormány ígérete szerint 2024-re hazánk GDP-jének két százalékát honvédelemre fogják fordítani. A növekvő költségvetési keret pedig a honvédelmi tárca jól kívánja elkölteni. Ennek megfelelő döntés volt például a jelenleg rendszerben lévő szállítóhelikopterek nagyjavíttatása is.

lesztési reformja keretében egy új tartalékos rendszert is elindítanak.

– Területvédelmi elven szeretnénk újraszervezni tartalékos rendszerünket, a választásokig hátralévő időben mintegy ezer tartalékos veszünk fel, és azt tervezzük, hogy 2026-ra húsz-ezer fős, valós képességekkel rendelkező tartalékos állományunk lesz – hallhattuk a honvédelmi minisztertől.

Az új szolgálati forma számos előnnyel jár, így például minden, sikeres felvételt nyert területvédelmi tartalékos az egyszeri szerződéskötési díjon felül évi rendelkezésre állási díjat is kap majd. A százhusz órás alapkiképzéstől kezdődően pedig

Pákozdi szoboravató

HUSZÁROS VIRTUS

TIZENKÉT ÉS FÉL MÉTER MAGAS, SZÁZ TONNA BETONBÓL KÉSZÜLT – GUINNESS-REKORD LETT MISKAHUSZÁR, AVAGY A VILÁG LEGNAGYOBB „ÓLOMKATONÁJA”, AMELYET STÍLSZERŰEN SZENT MIHÁLY NAPJÁN (SZEPTEMBER 29-ÉN) AVATTAK FEL PÁKOZDON.

Kisgyermekként a legtöbb fiú alighanem játszott ólomkatonákkal. Vlaszák Mihály, a Metalloglobus Fémöntő ügyvezetője például nagyon szerette ifjúkorában ezeket a figurákat. Jóval később, 2006-ban töprengeni kezdett, hogy vajon miként tudna vállalkozásához kapcsolódóan valami olyan maradandót létrehozni, amely értéket közvetít, s ugyanakkor másoknak is élményt jelenthet. S ha pedig már fémmunkáról és hagyományos értékekről van szó, mi lenne – gondolta –, hogyha több-magával megalkotná a világ legnagyobb ólomkatonáját, jelesül, egy huszárt?

Rohonczi István

Az ötletet nyomban kutatómunka követte, amely során hamar kiderült, hogy ennek a rekordméretű szobornak bizony komoly paraméterekkel kell majd bírnia, akkoriban ugyanis a világ legnagyobb ólomkatonája – közel tíz méteres magasságával – a Vancouver melletti Montgomery-ben tornyosult. Az Andersen híres ólomkatonájának emléket állító kanadai alkotás méreteit tekintve mára tehát a második helyre szorult ezen a listán, miután a Pákozdi nagyközségben álló, tizenkét és fél méter magas Miskahuszár megszületett. (Érdekes egyébként, hogy maga a huszárság is csak a közelmúltban vált igazi hungarikummá, pedig túlzás nélkül állíthatjuk, hogy a „huszár” elnevezés világszerte ismert – hazánkra vonatkoztatva talán csak Puskás Ferenc nevét ismerik nála jobban.)

Visszakanyarodva a szobor születéséhez, Vlaszák Mihály megosztotta nagy volumenű elképzelését Rohonczi István szobrászművésszel, aki tömören csak annyit felelt az ötlet hallatán: „ez olyan örült gondolat, hogy meg kell csinálni”. És megcsinálták: tizenkét év alatt és széleskörű társadalmi összefogással. S hogy ez utóbbit miért fontos hangsúlyozni? Mert az alkotók hitvallása szerint önzés volna, ha Miskahuszárt csak a magukénak akarnák. Annál is inkább, mert művük egyik legfontosabb célkitűzése, hogy a magyar huszárokra, a huszár

vitészségre és virtusra, a huszárság történelmi erényeire, dicsőséges tetteire is ráirányítsák vele az emberek (és különösen a jövő generációi) figyelmét. Úgy látják ugyanis, hogy az utóbbi bő fél évszázadban méltatlanul mellőzötté vált a huszárság emléke a történelemoktatásban éppúgy, mint a tömegkommunikációban vagy a nemzeti kultúránkban, azaz: közösen kell felélesztenünk a társadalmi, nemzeti büszkeséget a huszárok iránt.

Dr. Görög István, a Katonai Emlékpark Pákozdi (KEMPP) ügyvezetője, a projekt egyik fő támogatója ezen alkotói szándékhoz hozzáfűzte, hogy mivel a szobor az autópályától alig 150 méterre magasodik, naponta rengetegen láthatják majd, és így a magyar huszár, a magyar katona már a látvány révén is mélyebben bekerülhet a nemzeti tudatba. Véleménye szerint pedig az is szimbolikus, hogy Miskahuszár szobra éppen az egykori pákozdi csataterületének szélén áll, azaz anno körülbelül eddig a vonalig juthatott el az ellenség, de tovább már nem.

Dr. Benkő Tibor vezérezredes

Az avatóünnepségen dr. Benkő Tibor vezérezredes, a Honvéd Vezérkar főnöke úgy fogalmazott: a huszárság szellemisége erőt kell, hogy adjon napjaink küzdelmeihez. Ez a szobor megtestesítője mindazon erényeknek, amelyek a pákozdi csatában győzelemre vezették a honvédsereget. Megtestesíti a magyar huszárt, aki mindig

is a hazájáért harcolt, aki helytállásával méltó hírnevet szerzett a saját nevének, s szerte a világon ismertté tette azt. „A huszár bátor, hősiesség, bajtársias, leleményes katona volt, aki legfontosabb dolgának a hazáért való küzdelmet tartotta, és a mai katonáinkra ugyanez kell, hogy jellemző legyen.” – hangsúlyozta a Honvéd Vezérkar főnöke.

Katonarockerek Szentesről

DÜBÖRÖG
A KANÁLGÉP

A LEGMAGASABB SZAKMAI ELISMERÉS ÉS EGY KÖZÖNSÉGDÍJ A „LEHET EGY CSILLAGGAL TÖBB?!” TEHETSÉGGUTATÓ VERSENYEN. FERGETEGES SIKER SZARAJEVÓBAN ÉS LENGYELORSZÁGBAN, HAVONTA KÉT-HÁROM FELLÉPÉS. HÉT SAJÁT SZÁM, FÉLEZER KÖVETŐ A KÖZÖSSÉGI OLDALON – A KANÁLGÉP EGYÜTTES HAMAROSAN EGY ÖNÁLLÓ KLIPPEL IS BEMUTATKOZIK.

Sikert sikerre halmoz a szentesi műszaki ezred rockbandája. A Pesti István hadnagy (logisztikai főnökség, beosztott tiszt – dob), Beregszászi László főtörzsőrmester (raktárvezető – ének), Becskeházi Ferenc törzsőrmester (hídépítő század, rajparancsnok-helyettes – szólógitár), Lakatos Krisztián tizedes (műszaki ellenőrző állomás, szerelő – basszusgitár) alkotta együttes hét évvel ezelőtt, a hídépítő század folyosóján „alakult meg”.

– Laci akkor még dobolt, csak később kezdett énekelni. A zenéről, a kedvenc hangszerünkről beszélgettünk, közben pedig az is felvetődött, hogy jó lenne összehoznunk valamilyen dobformációt. Amikor viszont megtudtuk, hogy szabadidejében Feri a gitár húrjait bővíti, elhatároztuk: zenekart alapítunk. Az alakulat akkori parancsnoka, Nyers József ezredes pedig azzal is támogatta terveink megvalósítását, hogy az egyik volt legénységi körletben egy próbatermet biztosított számunkra, amelyet azóta is használhatunk. Ez a

terem azért is jelent óriási segítséget nekünk, mert így nemcsak a bérleti díjat spóroljuk meg, de lényegesen könnyebben tudjuk összeegyeztetni a szolgálati feladatainkat a próbákkal – idézte fel a kezdeteket Pesti hadnagy.

Mivel a laktanya a város szélén van, az együttes próbái senkit nem zavarnak, sőt akadnak, akik még örülnek is a terem nyaranta nyitott ablakainak.

– A közelben lévő áruházban dolgozó lányok elárulták: ahogy meghallják a zenénket, azonnal kinyitják az ajtót, hogy munka közben szórakozzanak is egy kicsit. Az idősebb vásárlók szintén gyakran megállnak az ablakunk alatt, sok fiatal pedig kimondottan a próbáinkra jön ki a környékre. Leülnek a padokra, beszélgetnek, hallgatják a zenét, néha még tapsot is kapunk tőlük – vette át a szót az elsősorban dallamos rockzenét játszó banda énekese, Beregszászi főtörzsőrmester.

A fiúk tizenéves korukban kezdtek zenélni. Segítség nélkül, amolyan

A katonák személyi felszerelési tárgyai közül talán a legismertebb az 1964-ben bevezetett evőeszközkészlet, amelyet a lakatnyai szlengben csak kanálgépként emlegetnek. Dr. Baczoni Tamás őrnagy, a HM Hadtörténeti Intézet és Múzeum főmuzeológusa szerint az elnevezés onnan eredhet, hogy az eszköz rendszeresítése előtt a katonáknak csak egy „kincstári” kanaluk volt. Ezt követően viszont a kanál mellé már egy-egy csúsztható villát, kést és konzervnyitót is kaptak – mondhatni: „gépesítették” az evőeszközüket.

igazi amatőrként, a nulláról indultak. Elővettek egy kazettát, meghallgatták legalább tízszer, aztán megpróbálták elérni ugyanazt a hangzást. Középiskolásként Záhony, Cegléd, Dunapataj, Csongrád környéki fiatalokból álló rockegyüttesekben játszottak. Kanálgép néven először 2011-ben, az alakulatuknál szervezett műszakiak napján léptek a közönség elé.

– Olyan nevet kerestünk, amelyikből azonnal kiderül, hogy katonák vagyunk és rockzenét játszunk. A sok ötlet közül a legfrappánsabbnak az tűnt, hogy a már jól ismert Pokolgép elnevezés utánhallására próbáljunk rájátszani. Ez be is jött. Több fellépésünk alkalmával felhangzott már ugyanis a rigmus: gép, gép, Kanálgép! – kapcsolódott a beszélgetésbe a basszusgitáros Lakatos tizedes. – Általában magyar együttesek számait játsszuk, amelyek énekelhetők, pörgősek és bulizhatók. Próbáljuk interaktívvá tenni a koncertjeinket. Már hét saját számunk van, és összeállítottunk egy négyórás műsort, amit akár egyhuzamban is elő tudunk adni. A közönségünk nagyon szereti például az 1980-as és az 1990-es évek nagy rocklegendái, a Bikini, a Tankcsapda, a Beatrice, a Pokolgép és a hozzájuk hasonló stílust képviselő bandák számait.

Az együttes már régen „kinötte” a szentesi laktanyát. Állandó hangulatfelelősei a katonamotorosok országos találkozóinak és amatőr ügyességi versenyeknek, rendszeres meghívottjai az MH Logisztikai Központ rendezvényeinek, többször felléptek a budapesti Helyőrségi Tavasz Szemlén és szerepeltek Szarajevóban, az

EUFOR-kontingens honvédelem napi ünnepségén is. Az országos ismertséget azonban mégis a „Lehet egy csillaggal több?!” elnevezésű tehetségkutató versenyek hozták meg számukra: először a közönségdíjat vihették haza, a következő alkalommal pedig első helyen végeztek a hangszeres zene kategóriában.

– Sok civil rendezvényre is meghívnak minket, havonta átlag két-három helyre tudunk elmenni. Városi ünnepségekre, falunapokra, különböző fesztiválokra kapunk felkéréseket. Közösségi oldalunkat már közel ötszázan követik, és van egy 40-50 fős rajongótáborunk, akik szinte minden koncertünkre eljönnek – sorolta a szőlőgitáros Becskeházi törzsrőrmester.

Az együttes júliusban a mazuryi 11. tüzérezred meghívására a len-

gyelországi Wegorzewo városának Naturalnie Mazury fesztiválján vett részt. A háromnapos rendezvény zárónapján léptek fel. Akkor siker arattak, hogy a vendéglátó város vezetői felkérték őket egy emlékfa elültetésére azt remélve: a szentesi zenészek egyszer még visszatérnek a Mazuri-tavakhoz.

– Azt, hogy mikor öntözhetjük meg ismét a tölgyfánkat, még nem tudjuk, de egy újabb lengyelországi meghívást már kaptunk. Jövő márciusban kellene fellépünk a Balti-tenger melletti Koszalin városában megrendezendő fesztiválon. Addigra szeretnénk összeállítani egy profi CD-t, emellett egy saját klipünk is lenne. Ez utóbbinak az elkészítése viszont baráti áron is minimum 100–150 ezer forintba fog kerülni.

Taroltak a magyarok

17 ország 43 versenyzőjének részvételével rendezték meg a 45. CISM (International Military Sports Council – Nemzetközi Katonai Sporttanács) Katonai Öttusa Világbajnokságot a lengyelországi Drzonków-ban, ahol férfi egyéni kategóriában a dobogó mindhárom fokára magyarok állhattak fel. Marosi Ádám főhadnagy végzett az első helyen, őt követte a Magyar Honvédség Sportszázadának két versenyzője, Kasza Róbert hadnagy, illetve Tomaschof Soma őrmester. A Marosi–Kasza–Tomaschof trió ráadásul a csapatversenyben is megszerezte az elsőséget. A hölgyek sem maradtak szégyenben, hiszen Kovács Sarolta őrmester – aki szintén tagja a Magyar Honvédség Sportszázadának – egyéniben bronzérmet nyert, míg Józán Beáta a 23. helyen zárta a viadalt.

Németh Andrea; fotó: MH Sportszázad

Megkezdődtek a Magyar Honvédség Egészségügyi Központjának energiahatékonyság növelő beruházásai

A Magyar Honvédség vissza nem térítendő, 100 százalékos intenzitású támogatást nyert a Környezeti és Energhatékonsági Operatív Program keretein belül meghirdetett, KEHOP-5.2.1-15-2015-00005 azonosítószámú, „Épületenergetikai korszerűsítés a Magyar Honvédség Egészségügyi Központ – Honvédkórházban” című pályázaton. A 887 millió forintos támogatási összeget a Kohéziós Alap, valamint Magyarország Kormánya társfinanszírozásban biztosítja.

Az Európai Unió forrásból megvalósuló felújításban érintett, mára korszerűtlenné vált házigyári vasbeton-paneles és téglá építésű épületek energiahatékonyságot javító rekonstrukciójának eredményeként a Kórház jelentősen csökkenteni tudja majd üzemeltetési költségeit. A projekt keretében a régi nyílászárók korszerű szerkezetűre cserélése, a külső felületek hőszigetelése, valamint megújuló energiát hasznosító berendezések telepítésére is sor kerül.

A projekt részét képezi a Magyar Honvédség Egészségügyi Központ Róbert Károly körúton található központi telephelyének, valamint a XII. kerületi Szanatórium utcai telephelyének két-két épülete is, továbbá a fejlesztés keretében megújul az Egészségügyi Felkészítő és Továbbképző Intézet számára otthont adó Tünde utcai telephely és a Balatonfüredi Kardiológiai Rehabilitációs Intézet két épülete is.

IN MEMORIAM

2017. augusztus 28. és szeptember 22. között elhunyt: Hubert István ny. ezredes, a Magyar Honvédség halottja (71), dr. Hildenbrand Róbert Károly ny. ezredes (74), dr. Kádár Pál ny. ezredes (91), Góbor László ny. ezredes (73), Szécsi Ferenc ny. ezredes (85), Erdész Gyula ny. ezredes (86), dr. Kevés István ny. ezredes (85), dr. Balatoni Béla ny. alezredes (88), dr. Zsigmond József ny. alezredes (86), Frank László ny. alezredes (75), Markovics József ny. alezredes (89), Bajzek János ny. alezredes (77), Koncsek Lajos Gyula ny. alezredes (96), Németh Ferenc ny. alezredes (84), Temesvári József László ny. alezredes (66), Bukor István ny. alezredes (88), Deák Lajos ny. alezredes (86), Oláh László ny. alezredes (84), Tóth Frigyes ny. alezredes (87), Veverka László Mátyás ny. alezredes (67), Bakonyi Gyula ny. őrnagy (86), Renge Pál ny. őrnagy (85), Ambrus Károly ny. őrnagy (85), Kiss Imre ny. őrnagy (86), Márián Gábor ny. őrnagy (81), Varga Ist-

ván ny. őrnagy (81), Katona Sándor ny. őrnagy (85), Tóth Ferenc ny. őrnagy (75), Wieland András János ny. százados (66), Nyul Rudolf ny. százados (89), Kaszap Dezső ny. hadnagy (87), Benák József ny. hadnagy (73), Eöry István ny. főtörzszászlós (73), Péntek Lajos ny. főtörzszászlós (76), Busa István ny. törzszászlós (74), Faragó János ny. törzszászlós (80), Főző Attila ny. törzszászlós (61), Galcsik István ny. törzszászlós (68), Hegedűs Zoltán ny. törzszászlós (71), Karácsony László ny. törzszászlós (77), Lanecker József ny. törzszászlós (85), Braun István ny. törzszászlós (74), Szilágyi István ny. zászlós (73), Zselenkó Barnabás ny. főtörzsőrmester (83), Balogh József ny. főtörzsőrmester (71), Weisz Béláné ny. főtörzsőrmester (68), Guba Pálné ny. közalkalmazott (77), Herczeg Sándor ny. közalkalmazott (79), Longa Sándor ny. közalkalmazott (81), Szöllöskei Dénes ny. közalkalmazott (70), Török Józsefné ny. közalkalmazott (77).

EMLÉKÜKET KEGYELETTAL MEGŐRIZZÜK.

Megjelent!

Zrínyi Kiadó

HM Zrínyi Nonprofit Kft.

1087 Budapest
Kerepesi út 29/B

Nyitva tartás:

hétfő – péntek: 9.00 – 15.00

Telefon: 06 1 459-5373

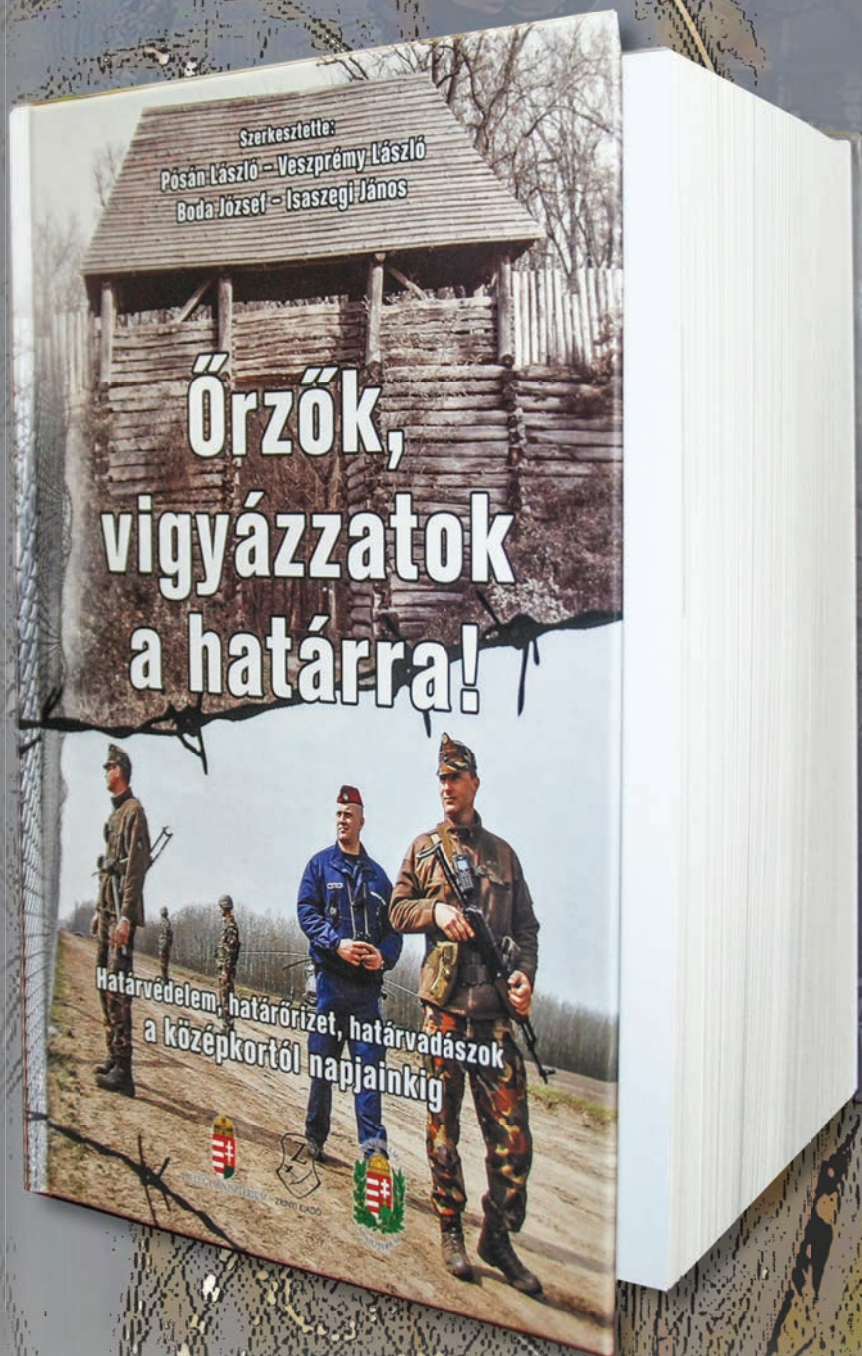
E-mail:

gyoredina@armedia.hu

cinti@armedia.hu

7800 Ft helyett

5850 Ft

WEBSHOP: HMZRINYI.HU

HM ZRÍNYI
TÉRKÉPÉSZETI ÉS KOMMUNIKÁCIÓS
SZOLGÁLTATÓ KÖZHASZNÚ NONPROFIT KFT.

ZRÍNYI KIADÓ

HONVEDELEM.HU

A KATONAI HÍRPORTÁL

Látogasson el
hozzánk!

HM ZRÍNYI
TÉRKEPÉSZETI ÉS KOMMUNIKÁCIÓS
SZOLGÁLTATÓ KÖZHASZNÚ NONPROFIT KFT.

**FOTÓK, VIDEÓK,
HAZAI ÉS KÜLFÖLDI HÍREK, SPORT,
INTERJÚK ÉS MÉG
RENGETEG ÉRDEKESSÉG!**

